

REBECCA YARROS

ΑΨΗΦΗΣΕ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

διόπτρα

*Εσείς που δεν κάνετε παρέα με τα δημοφιλή παιδιά,
εσείς που διαβάζετε στα κρυφά κάτω από τα θρανία σας,
εσείς που νιώθετε παρείσακτοι ή παραγκωνισμένοι.
Φορέστε τη στολή σας και ανεβείτε στους δράκους σας.*

ΟΝΟΜΑ

ΔΡΑΚΟΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ/ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ

αν εκδηλωθεί

ΒΑΪΟΛΕΤ ΣΟΡΕΝΤΚΕΪΛ

ΤΕΡΝ ΚΑΙ ΑΝΤΑΡΝΑ

ΧΕΙΡΙΣΜΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΥ

ΖΕΪΝΤΕΝ ΡΑΪΕΡΣΟΝ

ΣΓΚΕΪΛ

ΧΕΙΡΙΣΜΟΣ ΣΚΙΑΣ,
ΔΙΑΒΑΣΜΑ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΜΟΙΡΙΑ, ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΤΕΡΥΓΑ

ΙΜΟΤΖΕΝ ΚΑΡΝΤΟΥΛΟ

ΓΚΛΕΪΝ

ΣΒΗΣΙΜΟ ΜΝΗΜΗΣ

ΚΟΥΙΝ ΧΟΛΙΣ

ΚΡΟΥΘ

ΑΣΤΡΙΚΗ ΠΡΟΒΟΛΗ

ΡΙΑΝΟΝ ΜΑΘΑΪΑΣ

ΦΙΕΡΝΤ

ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΣΟΓΙΕΡ ΧΕΝΡΙΚ

ΣΛΙΣΙΓΚ

ΜΕΤΑΛΛΟΥΡΓΙΑ

ΡΙΝΤΟΚ ΓΚΑΜΛΙΝ

ΑΟΥΤΡΟΜ

ΧΕΙΡΙΣΜΟΣ ΠΑΓΟΥ

ΣΛΟΑΝ ΜΑΪΡΙ

ΘΟΪΡΤ

ΣΙΦΩΝΑΣ

ΕΪΑΡΙΚ ΓΚΡΕΪΚΑΣΛ
(Καμ Τάουρι)

ΜΟΛΒΙΚ

ΜΗ ΕΚΔΗΛΩΜΕΝΗ

ΑΒΑΛΙΝ, ΜΠΕΪΛΟΡ ΚΑΙ ΔΙΝΕ - ΠΡΩΤΟΕΤΕΙΣ ΜΕ ΜΗ ΕΚΔΗΛΩΜΕΝΕΣ
ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΕΣ ΜΑΓΕΙΕΣ

ΚΑΤΡΙΟΝΑ ΚΟΡΝΤΕΛΑ

ΚΙΡΑΛΕΡ

ΧΕΙΡΙΣΜΟΣ
ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ

ΜΑΡΕΝ ΖΙΝΑ

ΝΤΑΖΑΛΕΡ

ΜΠΡΑΓΚΕΝ, ΝΙΒ, ΤΡΕΪΓΚΕΡ ΚΑΙ ΚΑΪ - ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΓΡΥΠΩΝ

ΗΓΕΤΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΑΟΥΡΙ Ο ΣΟΦΟΣ - Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΝΑΒΑΡ

ΧΑΛΑΝΤΕΝ ΤΑΟΥΡΙ - ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΟΥ ΝΑΒΑΡ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΑΓΙΑ - Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΠΟΡΟΜΙΕΛ

ΚΟΜΗΣ ΤΕΚΑΡΟΥΣ - ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΟΥ ΠΟΡΟΜΙΕΛ

Το *Θύελλα Όνυξ* είναι μια συναρπαστική περιπέτεια φαντασίας στον βάρβαρο και ανταγωνιστικό κόσμο μιας στρατιωτικής σχολής για ιππείς δράκων, η οποία περιλαμβάνει στοιχεία σχετικά με πόλεμο, μάχες, αιματοχυσία, έντονη βία, φριχτούς τραυματισμούς, φόνο, θάνατο, θάνατο ζώων, ανάρρωση από τραυματισμούς, θλίψη, δηλητηρίαση, εγκαύματα, επικίνδυνες καταστάσεις, περιγραφική γλώσσα και ερωτικές σκηνές. Αναγνώστες ευαίσθητοι σε αυτά τα θέματα, παρακαλώ προσοχή. Ετοιμαστείτε για τη θύελλα...

Το παρακάτω κείμενο έχει μεταφραστεί πιστά από τη γλώσσα του Ναβάρ στη σύγχρονη γλώσσα από την Τζεσίνια Νίλγουαρτ, Έφορο του Τεταρτημόριου των Γραφών της Στρατιωτικής Σχολής Μπασγκάιαθ. Τα γεγονότα είναι πραγματικά και τα ονόματα έχουν διατηρηθεί προς τιμήν των θαρραλέων πεσόντων. Είθε οι ψυχές τους να παραδοθούν στον Μάλεκ.

Η διάσωση του Μπασγκάιαθ και των θαλάμων κόστισε πολλές ζωές, ανάμεσα στα θύματα και η στρατηγός Σόρενγκεϊλ.

Η στρατηγική πρέπει να αλλάξει. Το καλύτερο για το συμφέρον του βασιλείου είναι μια συμμαχία με το Πόρομιελ, έστω και προσωρινή.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΑΝΑΚΤΗΘΕΙ
ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ ΜΕΛΓΚΡΕΝ
ΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΙΑ ΤΑΟΥΡΙ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πού στο όνομα του Μάλεκ πηγαίνει; Τρέχω στα τούνελ κάτω από το τεταρτημόριο προσπαθώντας να τον ακολουθήσω, αλλά η νύχτα είναι σκοτεινή και ο Ζέιντεν γίνεται ένα με το σκοτάδι. Αν δεν είχα τον δεσμό των δράκων μας να με οδηγεί προς αυτόν και τα μαγικά φώτα που τρεμοπαίζουν, δεν θα φανταζόμουν ποτέ ότι βρίσκεται κάπου μπροστά μου.

Τρόμος σφίγγει την καρδιά μου στην παγωμένη γροθιά του και το βήμα μου γίνεται ασταθές. Είχε σκυφτό το κεφάλι του απόψε ανάμεσα στον Μπόντι και τον Γκάρικ, που τον φρουρούσαν όσο περιμέναμε νέα για τον τραυματισμό του Σόγιερ μετά τη μάχη που παραλίγο να μας κοστίσει το Μπασγκάιαθ, αλλά δεν έχω ιδέα τι κάνει τώρα. Αν κάποιος παρατηρήσει τους αχνούς κόκκινους κύκλους γύρω από τις ίριδες των ματιών του, θα τον συλλάβουν και μάλλον θα τον εκτελέσουν. Σύμφωνα με τα κείμενα που έχω διαβάσει, θα ξεθωριάσουν σε αυτή τη φάση, αλλά μέχρι να γίνει αυτό, τι θα μπορούσε να είναι τόσο σημαντικό ώστε να διακινδυνεύσει να τον δουν;

Η μόνη λογική απάντηση προκαλεί ρίγος στη ραχοκοκαλιά μου, που δεν οφείλεται στο παγωμένο πέτρινο πάτωμα κάτω από τις κάλτσες μου. Δεν πρόλαβα να φορέσω τις μπότες μου ούτε καν την πανοπλία μου, ο ήχος της πόρτας που έκλεισε με ξύπνησε από έναν ανήσυχο ύπνο.

«Δεν θα απαντήσουν», λέει η Αντάρνα. Ανοίγω την πόρτα της σκεπαστής γέφυρας ενώ η άλλη στο άλλο άκρο κλείνει. Αυτός ήταν; «*Η Σγκέιλ είναι ακόμα... έξαλλη και ο Τερν γεμάτος θυμό και θλίψη*».

Κατανοητό για όλους τους λόγους που δεν θέλω να σκεφτώ ακόμα, αλλά άβολο.

«Θες να ρωτήσω τον Κιούιρ ή τον Τσαντ...» αρχίζει να λέει.

«Όχι. Αυτοί οι τέσσερις χρειάζονται ύπνο». Σίγουρα τα χαράματα θα αναγκαστούμε να κάνουμε περιπολίες για να δούμε αν υπάρχουν εδώ άλλοι βένιν. Διασχίζω τη μεγάλη παγωμένη γέφυρα με όλο και πιο αβέβαια βήματα και τρομάζω βλέποντας έξω από τα παράθυρα. Νωρίτερα ο καιρός ήταν αρκετά ζεστός για καταιγίδες, αλλά τώρα το χιόνι πέφτει πυκνό σαν κουρτίνα στο φαράγγι που χωρίζει το τεταρτημόριο από το κεντρικό κτίριο του Μπασγκάιαθ. Το στήθος μου σφίγγεται και φρέσκα δάκρυα απειλούν να ξεχυθούν από τα ήδη πρησμένα από το κλάμα μάτια μου.

«Ξεκίνησε πριν από περίπου μία ώρα», λέει απαλά η Αντάρνα.

Η θερμοκρασία πέφτει σταθερά από την ώρα που... *Μην το σκέφτεσαι*. Η επόμενη ανάσα μου βγαίνει τρεμάμενη και καταχωνιάζω όλα όσα δεν μπορώ να διαχειριστώ σε ένα γερό, νοητό, πυράντοχο κουτί κάπου βαθιά μέσα μου.

Είναι πολύ αργά για να σώσω τη μαμά, αλλά δεν υπάρχει καμία περίπτωση να αφήσω τον Ζέιντεν να πάει να σκοτωθεί.

«Μπορείς να θρηνήσεις, ξέρεις», μου θυμίζει η Αντάρνα καθώς ανοίγω την πόρτα του Τεταρτημρίου των Θεραπευτών και μπαίνω στη συνωστισμένη αίθουσα. Τραυματίες με στολές κάθε χρώματος κείτονται στους πέτρινους τοίχους του τούνελ και θεραπευτές μπαينوβαίνουν βιαστικοί από τις πόρτες του αναρρωτηρίου.

«Αν θρηνούσα για κάθε απώλεια, δεν θα είχα χρόνο για τίποτε άλλο». Είναι ένα μάθημα που έμαθα καλά τους τελευταίους δεκαοκτώ μήνες. Περνώντας μπροστά από δύο ναρκωμένους δόκιμους του πεζικού, κόβοντας δρόμο από ένα αυτοσχέδιο νοσηλευτήριο, ψάχνω για μια θολούρα στο σκοτάδι. Αυτό το τμήμα του τεταρτημρίου δεν έπαθε ζημιά, αλλά εξακολουθεί να μυρίζει θειάφι και στάχτη.

«Είθε η μνήμη της μητέρας σου να ζει για πάντα! Στη στρατηγό Σόρεν-γκέιλ, τη φλόγα του Μπασγκάιαθ!» φωνάζει ένας τριτοετής και το στομάχι μου σφίγγεται περισσότερο καθώς τον προσπερνάω δίχως να απαντήσω.

Όταν πλησιάζω στη γωνία και μετά στρίβω, βλέπω μια μαύρη κηλίδα να γλιστράει στη δεξιά πλευρά του τοίχου και μετά τη σκάλα του ανακριτικού δωματίου που φυλάσσεται από δύο αποχαυνωμένους φρουρούς. Σκιές κατεβαίνουν γλιστρώντας τα σκαλιά.

Να πάρει. Συνήθως χαίρομαι όταν έχω δίκιο, αλλά σε αυτή την περίπτωση ήλπιζα για το αντίθετο. Προσπαθώ να επικοινωνήσω νοερά με τον Ζέιντεν, αλλά πέφτω απλώς σε ένα χοντρό τείχος παγωμένου όνυχα.

Πρέπει να περάσω από αυτούς τους φρουρούς. Τι θα έκανε η Μίρα;
«Θα είχε ήδη σκοτώσει τον υπολοχαγό σου δίχως τον παραμικρό δισταγμό», απαντάει η Αντάρνα. «Η αδελφή σου είναι τύπος που πρώτα πράττει και μετά ρωτάει».

«Δεν βοηθάς». Τα ελάχιστα που είχα φάει για βραδινό μού ανεβαίνουν στον λαιμό. Η Αντάρνα έχει δίκιο. Η Μίρα θα σκοτώσει τον Ζέιντεν αν μάθει ότι κάλεσε μαγεία από τη γη, όποιες κι αν ήταν οι συνθήκες. Αλλά όσο για τον δισταγμό; Καθόλου κακή ιδέα. Συγκεντρώνω όση αλαζονεία διαθέτω, ισιώνω την πλάτη, σηκώνω ψηλά το κεφάλι και πηγαίνω αποφασιστικά στους φρουρούς προσευχόμενη να δείχνω πιο σίγουρη απ' όσο νιώθω. «Θέλω να μιλήσω στον αιχμάλωτο».

Οι δύο άντρες κοιτάζονται και μετά ο ψηλός αριστερά ξεροβήχει. «Οι διαταγές του Μέλγκρεν είναι να μην αφήσουμε κανέναν να κατέβει αυτά τα σκαλιά».

«Πείτε μου» –γέρνω λοξά το κεφάλι μου και σταυρώνω τα χέρια μου σαν να είμαι ζωσμένη με όλα μου τα στιλέτα... ή σαν να φοράω τουλάχιστον παπούτσια– «αν αυτός που ευθυνόταν άμεσα για τον θάνατο της μητέρας σας βρισκόταν έναν όροφο κάτω, τι θα κάνατε;»

Ο κοντός κοιτάζει κάτω αποκαλύπτοντας μια χαρακιά κάτω από το αψί του.

«Οι διαταγές...» αρχίζει να λέει ο ψηλός κοιτώντας τις τούφες που έχουν ξεφύγει από την πλεξούδα μου όσο κοιμόμουν.

«Βρίσκεται σε κλειδωμένο κελί», τον διακόπτω. «Σας ζητώ να κάνετε τα στραβά μάτια για πέντε λεπτά, όχι να μου δώσετε το κλειδί». Το βλέμμα μου καρφώνεται με νόημα στον κρίκο με τα κλειδιά που κρέμεται από την αιματοβαμμένη ζώνη του. «Αν ήταν η δική σου μητέρα και είχε θυσιαστεί για να σώσει ολόκληρο το αμυντικό σύστημα του βασιλείου, ορκίζομαι ότι θα σου είχα κάνει την ίδια χάρη».

Ο ψηλός χλωμιάζει.

«Γκάβερσον», ψιθυρίζει ο κοντός. «Είναι η χειρίστρια κεραυνών».

Ο Γκάβερσον μουγκρίζει σφίγγοντας τις γροθιές του. «Δέκα λεπτά», λέει. «Πέντε για τη μητέρα σου και πέντε για σένα. Ξέρουμε ποιος μας έσωσε σήμερα». Δείχνει με το κεφάλι του τη σκάλα.

Ωστόσο δεν ξέρει. Κανείς τους δεν γνωρίζει τη θυσία που έκανε ο Ζέιντεν για να σκοτώσει τον Δάσκαλο... τον στρατηγό τους.

«Ευχαριστώ». Αρχίζω να κατεβαίνω τη σκάλα με τρεμάμενα γόνατα,

αγνοώντας την έντονη μυρωδιά μούχλας που με τυλίγει. «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι ήρθε εδώ κάτω».

«Μάλλον ψάχνει πληροφορίες», λέει η Αντάρνα. «Δεν τον κατηγορώ που θέλει να μάθει σε τι έχει μεταλλαχθεί». Η μελαγχολία στη φωνή της με ξαφνιάζει πολύ.

«Δεν είναι ένας βένιν χωρίς ψυχή. Εξακολουθεί να είναι ο Ζέιντεν. Ο Ζέιντέν μου», ξεσπώ κατεβαίνοντας αθόρυβα τη σκάλα. Είναι ίσως το μοναδικό πράγμα για το οποίο είμαι σίγουρη.

«Ξέρεις τι γίνεται όταν καλείς μαγεία από τη γη», μου λέει.

Ναι, ξέρω. Το αποδέχομαι όμως; Όχι. «Αν είχε χάσει τελείως τον εαυτό του, θα με είχε στραγγίσει οποιαδήποτε στιγμή ήθελε απόψε, ειδικά την ώρα που κοιμόμουν. Αντίθετα, φρόντισε να είμαστε ασφαλείς και ρίσκαρε να τον ανακαλύψουν μόνο και μόνο για να καθίσει μερικές ώρες δίπλα μου. Μόνο μία φορά κάλεσε μαγεία από τη γη. Σίγουρα θα μπορούμε να επιδιορθώσουμε όποιο σημείο της ψυχής του μπορεί να έχει... ραγίσει». Μόνο αυτό θα παραδεχτώ. «Ξέρω ήδη τι πιστεύει ο Τερν και ακόμα και η σκέψη να τσακωθώ μαζί σας με κουράζει. Γι' αυτό, σε παρακαλώ, στο όνομα της Αμάρι, στάσου στο πλευρό μου».

Ο δεσμός μας λαμπυρίζει. «Εντάξει».

«Αλήθεια;» Κοντοστεκόμαι στη σκάλα βάζοντας την παλάμη μου στον τοίχο για να ξαναβρώ την ισορροπία μου.

«Είμαι κι εγώ μια άγνωστη όπως αυτός κι ωστόσο με εμπιστεύεσαι», λέει. «Δεν θα γίνω άλλη μια μάχη που πρέπει να πολεμήσεις».

Δόξα τους θεούς. Τα λόγια της φτάνουν μέχρι τα βάθη της ψυχής μου και σκύβω το κεφάλι ανακουφισμένη. Δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο πολύ ήθελα να τα ακούσω από το στόμα της. «Σ' ευχαριστώ. Και έχεις κάθε δικαίωμα να ξέρεις από πού προέρχεσαι, αλλά εγώ δεν έχω καμία αμφιβολία για το ποια είσαι». Αρχίζω να κατεβαίνω τα υπόλοιπα σκαλοπάτια με μεγαλύτερη σιγουριά τώρα. «Η απόφαση να βρεις την οικογένειά σου θα έπρεπε να εξαρτάται μόνο από σένα και φοβάμαι ότι ο Μέλγκρεν...»

«Έκαψα τη βένιν στη μάχη», με διακόπτει μιλώντας τόσο γρήγορα, που οι λέξεις μπερδεύονται.

«Ναι... το έκανες». Τα φρύδια μου σμίγουν καθώς κατεβαίνω την κυκλική σκάλα προς τα ανακριτικά κελιά. Είχα τρομάξει πολύ με την εμφάνισή της, με το πώς άλλαξαν οι φολίδες της, για να σκεφτώ τη σκοτεινή χειρίστρια που φλεγόταν. Απ' όσο ξέρω, ποτέ δεν είχαμε κάψει κάποιον. Ούτε και ο Τερν είχε πει κάτι.

«Το σκεφτόμουν όλη νύχτα. Νιώθω τη μαγεία μου διαφορετική όταν αλλάζω χρώμα. Ίσως η χρήση της δύναμής μου εκείνη τη στιγμή άλλαξε τη

βένιν, την αποδυνάμωσε αρκετά για να καεί». Η Αντάρνα μιλάει λίγο πιο αργά για να προφέρει καλύτερα τις λέξεις, αλλά όχι πολύ.

«Αυτό θα μπορούσε να αλλάξει... τα πάντα». Πνιχτές φωνές ακούγονται από κάτω μου και επιταχύνω το βήμα μου. «Σίγουρα αξίζει να το ερευνήσουμε κάποια στιγμή». Δεν πρόκειται βέβαια να θέσω σε κίνδυνο την Αντάρνα διατυμπανίζοντας ότι μπορεί να είναι το νέο μας όπλο, ειδικά τώρα που κυκλοφορεί η φήμη ότι θα ζητήσουμε συμμαχία με το Πόρομιελ. Τι θα ήταν χειρότερο από το να θέσουν οι αρχηγοί σε κίνδυνο την Αντάρνα; Το να κάνουν το ίδιο οι αρχηγοί ολόκληρης της Ηπείρου.

«Μπορείς να το αρνείσαι όσο θες, αλλά αυτή η δύναμη που κυλάει στις φλέβες της;» λέει ο Τζακ, τα λόγια του ακούγονται όλο και πιο καθαρά καθώς πλησιάζω τις τελευταίες στροφές. «Υπάρχει λόγος που τη θέλουν τα μεγάλα κεφάλια. Θες μια αδελφική συμβουλή; Σύνελθε και βρες κάποια άλλη να γαμήσεις. Αν χάσεις αυτόν τον περιβόητο αυτοέλεγχο με εκείνη...»

«Δεν θα το έκανα ποτέ», απαντάει ο Ζέιντεν με φωνή φονικά ψυχρή.

Οι σφυγμοί μου διπλασιάζονται και κρύβομαι ακριβώς πριν από την τελευταία στροφή της σκάλας. Ο Τζακ μιλάει για μένα.

«Ούτε καν εσύ δεν μπορείς να ελέγξεις ποια κομμάτια μας χάνονται πρώτα, Ράιερσον». Ο Τζακ γελάει. «Αλλά κρίνοντας από προσωπική εμπειρία, ο έλεγχος χάνεται γρήγορα. Πάρε παράδειγμα τον εαυτό σου. Μόλις τράφηκες από την πηγή και είσαι ήδη εδώ κάτω, απελπισμένος για μια θεραπεία. Θα κάνεις κάποιο λάθος και μετά... Λοιπόν, ας πούμε ότι εκείνα τα ασημένια μαλλιά που σε έχουν ξελογιάσει τόσο πολύ θα γίνουν γκρι όπως η υπόλοιπη και αυτοί οι κόκκινοι κύκλοι στα μάτια σου δεν θα διαρκούν μόνο μερικές μέρες – θα γίνουν μόνιμοι».

«Δεν πρόκειται». Ο Ζέιντεν τονίζει κάθε λέξη.

«Θα μπορούσες να τη φέρεις εσύ». Αλυσίδες κροταλίζουν. «Ή θα μπορούσες να με βγάλεις και να το κάνουμε μαζί. Ποιος ξέρει, μπορεί να την αφήσουν να ζησει για να σε κρατάνε στο χέρι μέχρι να γίνεις ασίμ και να την ξεχάσεις».

«Άντε γαμήσου».

Τα χέρια μου σφίγγουν σε γροθιές. Ο Τζακ ξέρει ότι ο Ζέιντεν κάλεσε μαγεία από τη γη. Θα το πει στον πρώτο που θα τον ανακρίνει και ο Ζέιντεν θα συλληφθεί. Το μυαλό μου παίρνει στροφές καθώς αρχίζουν να τσακώνονται ελάχιστα μέτρα μακριά και τα λόγια τους ξεθωριάζουν στη δίνη που δημιουργούν οι σκέψεις μου. Θεοί, μπορεί να χάσω τον Ζέιντεν όπως...

Δεν μπορώ. Όχι. Αρνούμαι να τον χάσω, να τον αφήσω να χάσει τον εαυτό του.

Φόβος απειλεί να με κατακλύσει και τον πνίγω στερώντας του το οξύγονο που χρειάζεται για να αναπνέει ή να φουντώσει. Το μόνο πιο δυνατό

από τη δύναμη που στροβιλίζεται μέσα μου είναι η αποφασιστικότητα που σκληραίνει τη ραχοκοκαλιά μου.

Ο Ζέιντεν είναι *δικός μου*. Είναι η καρδιά μου, η ψυχή μου, τα πάντα μου. Κάλεσε μαγεία από τη γη για να με σώσει και θα γυρίσω τον κόσμο ανάποδα μέχρι να βρω τρόπο να τον σώσω κι εγώ. Θα βρω θεραπεία ακόμα κι αν χρειαστεί να παζαρέψω με τον Τέκαρους για να μου δώσει πρόσβαση σε κάθε βιβλίο στην καταραμένη Ήπειρο ή να αιχμαλωτίσω και να ανακρίνω κάθε σκοτεινό χειριστή που υπάρχει.

«Μαζί θα βρούμε θεραπεία», υπόσχεται η Αντάρνα. «Θα εξαντλήσουμε πρώτα κάθε κοντινή πηγή, αλλά αν έχω δίκιο και με κάποιον τρόπο, αλλάζοντας τις φολίδες μου, άλλαξα αμετάκλητα εκείνη τη βένιν, τότε οι υπόλοιποι της ράτσας μου θα ξέρουν πώς να το κάνουν. Πώς να αλλάξουν αυτόν. Να θεραπεύσουν αυτόν».

Η ανάσα μου κόβεται σε αυτή την πιθανότητα, στο κόστος που μπορεί να έχει. «Ακόμα κι αν έχεις δίκιο, δεν πρόκειται να σε χρησιμοποιήσω...»

«Θέλω να βρω την οικογένειά μου. Ξέρουμε ότι η διαταγή να εντοπιστεί η ράτσα μου είναι αναπόφευκτη τώρα που οι αρχηγοί σου ξέρουν τι είμαι. Ας το κάνουμε με τους δικούς μας όρους και για τους δικούς μας σκοπούς». Η φωνή της δυναμώνει. «Ας ακολουθήσουμε κάθε πιθανή οδό για μια θεραπεία».

Έχει δίκιο. «Για να το κάνουμε, ίσως χρειαστεί να παραβούμε μερικούς νόμους».

«Οι δράκοι δεν υπακούν στους νόμους των θνητών», λέει με τόνο που μου θυμίζει τον Τερν. «Και ως συνδεδεμένη μαζί μου, ως υπεύτρια του Τερν, ούτε κι εσύ υπακούς σε αυτούς».

«Επαναστάτρια έφηβη», μουρμουρίζω και σκέφτομαι μισή ντουζίνα σχέδια, κάποια από τα οποία μπορεί να πιάσουν. Ακόμα και ως υπεύτριά τους, υπάρχουν κάποια εγκλήματα για τα οποία μπορεί να με εκτελέσουν... ανεξάρτητα από τα άτομα που θα εμπιστευτώ να εμπλέξω. Γνέφω πρόθυμη να πάρω το ρίσκο, τουλάχιστον για τον εαυτό μου.

«Θα πρέπει να κρατήσεις πάλι μυστικά», προειδοποιεί η Αντάρνα.

«Μόνο αυτά που προστατεύουν τον Ζέιντεν». Πράγμα που αυτή τη στιγμή σημαίνει να εμποδίσω τον Τζακ να αποκαλύψει αυτή τη συζήτηση χωρίς να τον σκοτώσω, εφόσον δεν θέλουμε το ανθρωποκυνηγτό που θα προκαλούσε ο θάνατος του μοναδικού μας αιχμαλώτου.

«Είσαι σίγουρη ότι δεν θες να ρωτήσω τον Κιούιρ ή τον Τσαντ...»

«Όχι». Αρχίζω να κατεβαίνω τη σκάλα. Εκτός από τον Μπόντι και τον Γκάρικ, μόνο ένα άτομο είμαι σίγουρη ότι θα βάλει πάνω απ' όλα το καλό του Ζέιντεν, μόνο σε ένα άτομο μπορώ να πω όλη την αλήθεια. «Πες στην Γκλέιν ότι θέλω την Ίμοτζεν».

~~Δεν θα πεθάνω σήμερα.~~
Θα τον σώσω.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΑΪΟΛΕΤ ΣΟΡΕΝΓΚΕΪΛ
ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΜΠΡΕΝΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Δύο εβδομάδες αργότερα

Ο Κώδικας θα έπρεπε να απαγορεύει τις πτήσεις τον Ιανουάριο. Μέσα στην άγρια θύελλα και με τα γυαλιά μου να έχουν θολώσει, δεν μπορώ να δω τίποτα ενώ πετάμε πάνω από τα βουνά κοντά στο Μπασγκάιαθ. Ελπίζοντας ότι τουλάχιστον έχουμε περάσει τα χειρότερα, πιάνω τις λαβές της σέλας με γαντοφορεμένα χέρια και κρατιέμαι σφιχτά.

«Θα ήταν πολύ άβολο να πεθάνω σήμερα», λέω στο νοερό μονοπάτι που με συνδέει με τον Τερν και την Αντάρνα. *«Εκτός κι αν προσπαθείτε να με κρατήσετε μακριά από το απογευματινό Σενάριουμ;»* Περίμενα πάνω από μία εβδομάδα για τη διαταγή που ήρθε σε μορφή πρόσκλησης από το συμβούλιο του βασιλιά, αλλά η καθυστέρηση είναι δικαιολογημένη εφόσον βρίσκονται στην τέταρτη μέρα των πρωτοφανών ειρηνευτικών συνομιλιών που γίνονται στη σχολή. Το Πόρομιελ δήλωσε δημοσίως ότι αν δεν συμφωνήσουν στους όρους, θα αποχωρήσουν την έβδομη μέρα, και τα πράγματα δεν φαίνονται καλά. Ελπίζω απλώς τα μέλη να έχουν καλή διάθεση όταν φτάσω.

«Θες να προλάβεις τη συνέλευση; Μην πέσεις αυτή τη φορά», λέει ο Τερν.

«Για τελευταία φορά, δεν έπεσα», του λέω. *«Πήδηξα για να βοηθήσω τον Σόγιερ...»*

«Μη μου το θυμίζεις».

«Δεν μπορείτε να με αφήνετε συνεχώς έξω από τις περιπολίες», μας διακόπτει η Αντάρνα από τη ζεστασιά και την ασφάλεια του Βέλ.

«Είναι επικίνδυνο», της θυμίζει ο Τερν μάλλον για εκατοστή φορά. «Πέρα από τις καιρικές συνθήκες, κυνηγάμε σκοτεινούς χειριστές, δεν έχουμε βγει για βόλτα αναψυχής».

«Δεν πρέπει να πετάς σε τέτοιες συνθήκες», συμφωνώ ψάχνοντας για κάποιο σημάδι του Ρίντοκ και του Άοτρομ, αλλά το μόνο που βλέπω είναι ένα λευκό τείχος. Το στήθος μου σφίγγεται. Πώς γίνεται να δούμε τη μορφολογία του εδάφους ή την ομάδα μας, πόσο μάλλον να εντοπίσουμε έναν σκοτεινό χειριστή δεκάδες μέτρα από κάτω μας μέσα σε αυτή την κακοκαιρία; Δεν θυμάμαι να έχω δει πιο άγριες θύελλες από αυτές που πλήττουν τη στρατιωτική σχολή τις τελευταίες δύο εβδομάδες, αλλά δίχως τη...

Η μαμά. Η θλίψη μπήγει τα αιχμηρά νύχια της στο στήθος μου και σηκώνω το πρόσωπό μου ψηλά για να νιώσω το τσουξίμο του χιονιού στα μάγουλά μου, προσπαθώντας να σκεφτώ οτιδήποτε άλλο ώστε να συνεχίσω να αναπνέω, να κινούμαι. Θα θρηνήσω αργότερα, πάντα αργότερα.

«Μια σύντομη περιπολία είναι μόνο», γκρινιάζει η Αντάρνα βγάζοντάς με από τις σκέψεις μου. «Χρειάζομαι εξάσκηση. Ποιος ξέρει τι καιρό θα συναντήσουμε στην αναζήτηση της ράτσας μου;»

Οι «σύντομες περιπολίες» έχουν αποδειχτεί φονικές και δεν ψάχνω ευκαιρία να τεστάρω τη θεωρία της φωτιάς της Αντάρνα. Οι σκοτεινοί χειριστές μπορεί να έχουν περιορισμένη δύναμη μέσα στους θαλάμους, αλλά εξακολουθούν να είναι φονικοί πολεμιστές. Αυτοί που δεν έφυγαν μετά τη μάχη μάς αιφνιδίασαν προσθέτοντας πολλά ονόματα στον κατάλογο των νεκρών. Η Πρώτη Πτέρυγα, η Τρίτη Πτέρυγα και το δικό μας Τμήμα του Όνυχα έχουν υποστεί απώλειες.

«Τότε εξασκήσου στο να στέλνεις ομοιόμορφα αρκετή μαγεία στα άκρα σου για να τα κρατάς ζεστά κατά την πτήση, διότι τα φτερά σου δεν θα κρατήσουν το βάρος αυτού του πάγου», γρυλίζει ο Τερν μέσα στο πυκνό χιόνι.

«Τα δικά σου φτερά δεν θα κρατήσουν το βάρος αυτού του πάγου», τον κοροϊδεύει η Αντάρνα. «Κι ωστόσο, φαίνεται πως κουβαλάνε μια χαρά το βάρος του εγωισμού σου».

«Άντε να βρεις κανένα πρόβατο κι άσε τους μεγάλους να δουλέψουν». Νιώθω τους μυς του Τερν να αλλάζουν με έναν γνώριμο τρόπο από κάτω μου και σκύβω όσο περισσότερο μου επιτρέπει η σέλα για να προετοιμαστώ για τη βουτιά.

Το στομάχι μου ανεβαίνει στον λαιμό μου καθώς κλείνει απότομα τα φτερά του και σκίζει κατακόρυφα τη θύελλα σαν οβίδα. Ο άνεμος μαστιγώνει την κουκούλα μου και το δερμάτινο λουρί της σέλας μπήγεται στους

παγωμένους μηρούς μου καθώς προσεύχομαι στον Ζινάλ να μην υπάρχει κάποια βουνοκορφή ακριβώς από κάτω μας.

Ο Τερν έρχεται σε οριζόντια θέση και το στομάχι μου γυρίζει στη θέση του. Ανεβάζω τα γυαλιά στο μέτωπό μου και ανοιγοκλείνω γρήγορα τα μάτια κοιτώντας δεξιά. Σε αυτό το υψόμετρο η θύελλα δεν είναι τόσο ισχυρή και η ορατότητα είναι αρκετά καλή για να δω τη βραχώδη κορυφογραμμή πάνω από το χωράφι πτήσης.

«*Το πεδίο φαίνεται καθαρό*». Τα μάτια μου δακρύζουν, τόσο από τον αέρα όσο και από το χιόνι που μοιάζει περισσότερο με μικρές σφαίρες πάγου παρά με νιφάδες. Καθαρίζω τους φακούς με τα σουέντ γάντια μου και φοράω πάλι τα γυαλιά.

«*Συμφωνώ. Μόλις ακούσουμε το ίδιο από τη Φιέρντ και τον Κρουθ, θα σταματήσουμε τις προσπάθειες για σήμερα*», λέει.

«*Το λες σαν να είναι κακό που δεν έχουμε συναντήσει τον εχθρό τις τρεις τελευταίες μέρες*». Ίσως τελικά τους πιάσαμε και τους σκοτώσαμε όλους. Ως δόκιμοι, έχουμε σκοτώσει τριάντα έναν βένιν στην περιοχή γύρω από το Μπασγκάιαθ όσο οι καθηγητές μας προσπαθούν να καθαρίσουν την υπόλοιπη επαρχία. Θα ήταν τριάντα δύο αν κάποιος υποπτευόταν ότι ένας τους ζούσε ανάμεσά μας – παρόλο που σκότωσε δεκαεπτά του είδους του.

«*Με ανησυχεί αυτή η ησυχία...*» Ο αέρας κάνει ένα κρακ από πάνω μας και ο Τερν τινάζει το κεφάλι του ψηλά. Το ίδιο κάνω αμέσως κι εγώ.

Ωχ, όχι.

Δεν είναι ο αέρας. Φτερά είναι.

Βλέπω τα φτερά του Άοτρομ και με πιάνει πανικός. Πέφτει από τη θύελλα ερχόμενος καταπάνω μας.

«*Τερν!*» φωνάζω, αλλά ήδη περιστρέφεται αριστερά βγάζοντάς μας από την πορεία μας.

Ο κόσμος γυρίζει ανάποδα, ουρανός και γη αλλάζουν θέση δύο φορές σε έναν ιλιγγιώδη χορό πριν ο Τερν τινάζει απότομα τα φτερά του. Η κίνηση ραγίζει το στρώμα του πάγου πάνω στις άκρες των φτερών του και τα κομμάτια πέφτουν.

Παίρνω μια βαθιά αλλά τρεμάμενη ανάσα καθώς ο Τερν χτυπάει τα φτερά του όσο πιο δυνατά μπορεί, κερδίζοντας τριάντα μέτρα ύψος μέσα σε δευτερόλεπτα και πετάει κατευθείαν προς τον καφέ σγουόρντεϊλ του Ρίντοκ.

Οργή ζεματίζει τον αέρα στα πνευμόνια μου και τα συναισθήματα του Τερν πλημμυρίζουν στιγμιαία το σώμα μου, αλλά σηκώνω τις νοερές ασπίδες μου μετριάζοντας το χειρότερο από αυτό που περνάει μέσα από τον δεσμό μας.

«Όχι!» φωνάζω στον άνεμο μόλις φτάνουμε δίπλα στον Άοτρομ, αλλά όπως πάντα, ο Τερν κάνει αυτό που θέλει και κλείνει δυνατά τα σαγόνια του λίγα εκατοστά από το κεφάλι του Άοτρομ. «Ήταν ατύχημα!» Ένα ατύχημα που κανονικά θα είχε αποφευχθεί αν μπορούσαν να επικοινωνήσουν μεταξύ τους οι δράκοι.

Ο μικρότερος καφέ σγουρόρντεϊλ κρώζει καθώς ο Τερν επαναλαμβάνει την προειδοποίηση και τεντώνει τον λαιμό του σε μια κίνηση υποταγής.

Ο Ρίντοκ με κοιτάζει μέσα από το πυκνό χιόνι και σηκώνει ψηλά τα χέρια του, αλλά αμφιβάλλω ότι με βλέπει να σηκώνω απολογητικά τους ώμους πριν ο Άοτρομ κάνει βουτιά, πηγαίνοντας νότια προς το χωράφι πτήσης.

Μάλλον ήρθαν η Φίερντ και η Ρι.

«Ήταν απαραίτητο αυτό;» Κατεβάζω τις ασπίδες μου και οι δεσμοί του Τερν και της Αντάρνα εισβάλλουν πάλι ορμητικοί μέσα μου, αλλά ο δεσμός με τον Ζέιντεν είναι ακόμα κλειστός. Η απώλεια της σύνδεσης είναι φριχτή, αλλά δεν εμπιστεύεται ακόμα τον εαυτό του –ή αυτό που πιστεύει ότι θα γίνει– για να την κρατήσει ανοιχτή.

«Ναι», απαντάει μονολεκτικά ο Τερν.

«Είσαι σχεδόν διπλάσιος σε μέγεθος και προφανώς ήταν ατύχημα», επαναλαμβάνω καθώς κατεβαίνουμε γρήγορα στο χωράφι πτήσης. Το χιόνι στο έδαφος του φαραγγιού με τα κάθετα βράχια είναι γεμάτο πατημασιές από τις συνεχείς περιπολίες των δευτεροετών και των τριτοετών.

«Απροσεξία ήταν. Και ένας δράκος είκοσι δύο ετών θα έπρεπε να ξέρει ότι απαγορεύεται να απομακρύνεται από το σμήνος του μόνο και μόνο επειδή διαφωνεί με τον ιππέα του», μουγκρίζει θυμωμένος ο Τερν καθώς ο Άοτρομ προσγειώνεται δίπλα στη Φίερντ, τον πράσινο ντάγκερτεϊλ της Ρι.

Τα νύχια του Τερν προσκρούουν στο παγωμένο έδαφος δίπλα στον Άοτρομ και η απότομη προσγείωση τραντάζει τα οστά μου. Πόνος διαπερνά τη σπονδυλική μου στήλη, με τη μέση μου να δέχεται τον μεγαλύτερο κραδασμό. Αντέχω τον χειρότερο πόνο, αποδέχομαι τον υπόλοιπο και συνεχίζω. «Πολύ κομψή προσγείωση». Ανεβάζω τα γυαλιά μου στο μέτωπο.

«Να πετάξεις εσύ την επόμενη φορά». Τινάζεται σαν βρεγμένος σκύλος και καλύπτω το πρόσωπό μου για να προστατευτώ από το χιόνι και τον πάγο που πετάγονται από τις φολίδες του.

Όταν επιτέλους σταματάει, τραβάω το δερμάτινο λουρί της σέλας μου, αλλά η αγκράφα μαγκώνει στις ανάγλυφες, πρόχειρες ραφές που έκανα μετά τη μάχη και μία από αυτές σκίζεται. «Να πάρει. Αυτό δεν θα είχε συμβεί αν είχες αφήσει τον Ζέιντεν να το φτιάξει». Σηκώνομαι από τη σέλα, αγνοώντας τον αφόρητο πόνο στις παγωμένες αρθρώσεις μου και

διανύω το παγωμένο μονοπάτι από αγκάθια και φολίδες που γνωρίζω σαν την παλάμη του χεριού μου.

«Δεν ήταν ο Σκοτεινός αυτός που το έκοψε», απαντάει ο Τερν.

«Σταμάτα να τον λες έτσι». Το γόνατό μου λυγίζει και σηκώνω τα χέρια μου για να κρατήσω την ισορροπία μου, καταφέρνω να φτάσω στον ώμο του Τερν βλαστημώντας τις αδύναμες αρθρώσεις μου. Μετά από μία ώρα στη σέλα μέσα σε τέτοια κακοκαιρία, ένα πονεμένο γόνατο δεν είναι τίποτα· πάλι καλά που τα ισχία μου είναι ακόμα στη θέση τους.

«Πάψε να αρνείσαι την αλήθεια». Ο Τερν προφέρει κάθε λέξη της καταραμένης διαταγής καθώς αποφεύγω ένα σημείο πάγου και ετοιμάζομαι να κατέβω. «Η ψυχή του δεν είναι πια δική του».

«Λίγο υπερβολικό αυτό». Δεν θα ξανακάνω αυτόν τον τσακωμό. «Τα μάτια του είναι φυσιολογικά πάλι...»

«Αυτό το είδος δύναμης προκαλεί εθισμό. Το ξέρεις, αλλιώς δεν θα έκανες πως κοιμάσαι τις νύχτες». Στρίβει τον λαιμό του σαν φίδι και στυλώνει το χρυσαφένιο του βλέμμα πάνω μου.

«Κοιμάμαι». Δεν είναι εντελώς ψέμα, αλλά καλύτερα να αλλάξω κουβέντα. «Με έβαλες να επιδιорθώσω τη σέλα μου για να μου δώσεις ένα μάθημα;» Ο κώλος μου κοπανάει σε κάθε φολίδα του ποδιού του καθώς γλιστρώ και πέφτω σε ένα βουνό από φρέσκο χιόνι. «Η επείδή δεν εμπιστεύεσαι πια τον Ζέιντεν;»

«Ναι». Ο Τερν σηκώνει το κεφάλι του πάνω από το δικό μου και ξερνάει έναν χείμαρρο φωτιάς στο φτερό του λιώνοντας τον υπόλοιπο πάγο, αναγκάζομαι να γυρίσω από την άλλη για να προστατευτώ από το πύρινο σύννεφο που έρχεται σε οδυνηρή αντίθεση με το παγωμένο σώμα μου.

«Τερν...» Προσπαθώ να βρω τα λόγια σηκώνοντας τα μάτια για να τον κοιτάξω. «Θέλω να ξέρω τι αποφάσισες πριν από αυτή τη συνάντηση. Ανεξάρτητα από την έγκριση του Εμπίριαν, δεν μπορώ να κάνω τίποτα χωρίς εσένα».

«Εννοείς αν θα υποστηρίξω τους εκατομμύρια τρόπους με τους οποίους σκοπεύεις να φλερτάρεις με τον θάνατο ώστε να θεραπεύσεις κάποιον που δεν μπορεί να σωθεί;» Στρίβει πάλι το κεφάλι του προς το μέρος μου.

Ένταση τριζοβολάει στον δεσμό της Αντάρνα.

«Μπορεί να...» Σταματάω γιατί ξέρει τι θέλω να πω. «Βασικά, ναι».

Γρυλίζει δυνατά. «Πετάω δίχως να ζεσταίνω τα φτερά μου ώστε να προετοιμαστώ για το μεγαλύτερο βάρος που θα κουβαλάω για μεγαλύτερες αποστάσεις. Δεν απαντάει αυτό την ερώτησή σου;»

Εννοεί την Αντάρνα. Αναστενάζω ανακουφισμένη. «Σ' ευχαριστώ».

Σύννεφα ατμού ξεχύνονται από τα ρουθούνια του. «Αλλά μη νομίζεις ότι

επειδή υποστηρίζω εσένα και την Αντάρνα, θα υποστηρίξω και εκείνον».

Ο Τερν σηκώνει το κεφάλι του δείχνοντας ότι η κουβέντα τελείωσε.

«*Εντάξει*». Και με αυτό πηγαίνω προς το μονοπάτι όπου περιμένουν η Ρι και η Κουίν. Ο Ρίντοκ κάνει το ίδιο δεξιά μου, φροντίζοντας να κρατάει αρκετή απόσταση από τον Τερν. Ανοίγω με ξυλιασμένα δάχτυλα τα τρία κουμπιά της κουκούλας μου και το γούνινο ύφασμα πέφτει από τη μύτη και το στόμα μου. «Όλα καλά στην περιπολία σας;»

Η Ρι και η Κουίν τουρτουρίζουν, αλλά ευτυχώς δεν έχουν τραυματιστεί.

«*Υποπτα... καλά. Δεν είδαμε τίποτε ανησυχητικό. Ο λάκκος καύσης των γουίβερν είναι ακόμα γεμάτος στάχτες και οστά*». Η Ρι βγάζει μια μπάλα χιόνι από τη φόδρα της κουκούλας της και μετά την ξαναφοράει πάνω από τις μαύρες, μέχρι τους ώμους πλεξούδες της.

«*Δεν βλέπαμε τίποτα τα τελευταία δέκα λεπτά*». Ο Ρίντοκ περνάει το χέρι του μέσα στα μαλλιά του και νιφάδες γλιστρούν στα σκούρα του μάγουλα δίχως να λιώσουν.

«*Τουλάχιστον εσύ είσαι χειριστής πάγου*». Δείχνω το πρόσωπό του που δεν έχει ούτε μία καταραμένη νιφάδα.

Η Κουίν πιάνει τις ξανθές μπούκλες της σε έναν πρόχειρο κότσο. «*Και ο χειρισμός μπορεί να σε κρατάει ζεστό*».

«*Δεν το ρισκάρω όταν δεν μπορώ να δω τι μπορεί να χτυπήσω*». Ειδικά από τη στιγμή που έχασα τον μοναδικό αγωγό μου στη μάχη. Κοιτάζω τον Ρίντοκ καθώς ένα σμήνος δράκων του Τμήματος της Ουράς απογειώνεται για την περιπολία του πίσω του. «*Γιατί τσακωνόσασταν με τον Άοτρομ;*»

«*Συγγνώμη γι' αυτό*». Ο Ρίντοκ μορφάζει και χαμηλώνει τη φωνή του. «*Θέλει να γυρίσει σπίτι – στην Αρίσια. Λέει ότι μπορούμε να ξεκινήσουμε την έρευνα για την έβδομη ράτσα από κει*».

Η Ρι γνέφει και η Κουίν σφίγγει τα χείλη της.

«*Ναι, το καταλαβαίνω*», λέω – πολλοί νιώθουν το ίδιο. Δεν είμαστε ιδιαίτερα ευπρόσδεκτοι εδώ. Η αδελφικότητα ανάμεσα στους ιππείς του Ναβάρ και της Αρίσια γκρεμίστηκε μέσα σε μερικές ώρες μετά τη μάχη. «*Αλλά για να συνάψουμε μια συμμαχία που μπορεί να σώσει τους πολίτες του Πόρομιελ πρέπει να είμαστε εδώ. Προς το παρόν τουλάχιστον*».

Εξάλλου, ο Ζέιντεν επιμένει να μείνουμε.

«*Μένει επειδή οι θάλαμοι του Ναβάρ σε προστατεύουν από εκείνον*». Ο Τερν εκτοξεύει άλλη μια γλώσσα φωτιάς στο αριστερό του φτερό όταν τον αγνώω και μετά παίρνει φόρα και απογειώνεται μαζί με τους άλλους.

Το προαύλιο είναι σχεδόν άδειο όταν μπαίνουμε στο τούνελ κάτω από την κορυφογραμμή, η οποία το χωρίζει από τα εδάφη εκπαίδευσης. Μπορούμε να δούμε, χιόνι έχει σκεπάσει την πτέρυγα των κοιτώνων, την κεντρική

ροτόντα που συνδέει τα κτίρια του τεταρτημόριου και όλα τα υπόλοιπα, εκτός από τη στέγη της ακαδημαϊκής πτέρυγας διαγώνια αριστερά μας, όπου η φωτιά του Μάλεκ καίει ζωνηρή στον ψηλότερο πυργίσκο, κάνοντας στάχτη τα υπάρχοντα των νεκρών μας, όπως απαιτεί.

Μπορεί ο θεός του θανάτου να με καταραστεί που κράτησα το προσωπικό ημερολόγιο της μητέρας μου, αλλά έχω κι εγώ δυο λογάκια να του πω όταν συναντηθούμε.

«Αναφορά», διατάζει η Όρα Μπάλινχεϊβεν από την εξέδρα αριστερά. Δίπλα της στέκεται ο Έβαν Φάμπερ – ο κοντόχοντρος αρχηγός πτέρυγας με το ξινό ύφος, ένας από τους λίγους που έχουν απομείνει από την Τέταρτη Πτέρυγα του Ναβάρ.

«Α ωραία, καταφέρατε να γυρίσετε όλοι βλέπω», λέει ειρωνικά, σταυρώνοντας τα χέρια του καθώς χιόνι πέφτει στις φαρδιές πλάτες του. «Ανησυχήσαμε».

«Αυτός ο βλάκας δεν ήταν ούτε αρχηγός διμοιρίας στον Όνυχα όταν φύγαμε», μουρμουρίζει ο Ρίντοκ.

«Τίποτα σήμερα το πρωί», απαντάει η Ριάνον και η Όρα γνέφει χωρίς να καταδεχτεί να μιλήσει. «Κανένα νέο από το μέτωπο;»

Το στομάχι μου δένεται κόμπος. Η έλλειψη πληροφοριών είναι ανησυχητική.

«Τίποτα που θα ήθελα να μοιραστώ με μια χούφτα λιποτάκτες», απαντάει η Όρα.

Να πάει να γαμηθεί.

«Μια χούφτα λιποτάκτες που έσωσαν το τομάρι σας όμως!» λέει η Κούνιν κάνοντας κλωδοχάτυλο καθώς την προσπερνάμε, με τις μπότες μας να τρίζουν στα χιονισμένα χαλίκια. «Από τη μια οι ιππείς του Ναβάρ, από την άλλη οι ιππείς της Αρίσια... Δεν μπορούμε να λειτουργήσουμε έτσι», λέει σιγανά στην ομάδα. «Αν δεν αποδεχτούν *εμάς*, οι ιπτάμενοι δεν έχουν την παραμικρή ελπίδα».

Συμφωνώ γνέφοντας. Η Μίρα το δουλεύει – όχι ότι οι αρχηγοί ξέρουν ή θα επιτρέψουν τη χρήση όσων έχει μάθει, ακόμα κι αν σώσουν τις διαπραγματεύσεις. Οι μαλάκες.

«Η Ντεβέρα και ο Κέιορι θα γυρίσουν από μέρα σε μέρα. Θα διορίσουν αρχηγούς αμέσως μόλις οι αριστοκράτες υπογράψουν μια συνθήκη που ελπίζουμε να μας δώσει χάρη που φύγαμε». Η Ρι γέρνει λοξά το κεφάλι της όσο η Ίμοτζεν κατεβαίνει τα πέτρινα σκαλιά της ροτόντας, με τα ροζ μαλλιά της να πλαισιώνουν το πρόσωπό της. «Καρντούλο, έχασες την περιπολία».

«Ο υπολοχαγός Τάβις με έστειλε αλλού», εξηγεί ατάραχη η Ίμοτζεν

πλησιάζοντας. Το βλέμμα της γυρίζει σε εμένα. «Σόρενγκεϊλ, θέλω να μιλήσουμε».

Γνέφω. Ήταν μαζί με τον Ζέιντεν.

«Φρόντισε να είσαι αύριο». Η Ρι προσπερνάει την Ίμοτζεν με τους άλλους δύο και μετά κοντοστέκεται στα μισά της σκάλας και κοιτάζει πάνω από τον ώμο της καθώς οι άλλοι μπαίνουν μέσα. «Μισό λεπτό. Η Μίρα είναι να επιστρέψει σήμερα;»

«Αύριο». Η αγωνία με πνίγει όλο και περισσότερο. Άλλο είναι να σκέφτεσαι ένα σχέδιο και άλλο να το εκτελείς, ειδικά όταν αγαπημένα μου πρόσωπα κινδυνεύουν να γίνουν προδότες... πάλι.

«Κάθε πιθανή οδό», μου θυμίζει η Αντάρνα.

«Κάθε πιθανή οδό», επαναλαμβάνω σαν μάντρα, ισιώνοντας τους ώμους μου.

«Ωραία». Η Ρι χαμογελάει. «Θα είμαστε στο αναρρωτήριο όταν τελειώσεις», λέει ανεβαίνοντας τα υπόλοιπα σκαλιά μέχρι τη ροτόντα.

«Είπες στους δευτεροετείς τι σκαρώνει η Μίρα;» ψιθυρίζει η Ίμοτζεν με τόνο κατηγορητικό.

«Μόνο στους ιππείς», απαντάω εξίσου χαμηλόφωνα. «Αν πιάσουν εμάς, είναι προδοσία, αν όμως πιάσουν τους ιπτάμενους...»

«Είναι πόλεμος», συμπληρώνει η Ίμοτζεν.

«Ρίντοκ, έκλεισες την πόρτα με πάγο;» φωνάζει η Ρι από την κορυφή της σκάλας τραβώντας το πόμολο της ροτόντας με όλη της τη δύναμη και περνώντας από τη διπλανή αριστερά. «Έλα να τη φτιάξεις, *τώρα!*»

«Σωστά. Καλά έκανες και τους το είπες». Η Ίμοτζεν τρίβει τη ράχη της μύτης της ενώ ο Ρίντοκ ξεκαρδίζεται στα γέλια μέσα στη ροτόντα. «Εσείς οι τέσσερις είστε μεγάλος μπελάς. Θα είναι θαύμα αν τα καταφέρουμε δίχως να μας εκτελέσουν».

«Δεν χρειάζεται να εμπλακείς». Την κοιτάζω με έναν τρόπο που ούτε καν θα φανταζόμουν πριν από ενάμιση χρόνο. «Θα το κάνω με ή χωρίς τη βοήθειά σου».

«Με ειρωνεύεσαι ή μου φαίνεται;» Χαμογελάει λοξά. «Χαλάρωσε. Αν η Μίρα βρει ένα σχέδιο, φυσικά και είμαι μέσα».

«Η Μίρα δεν ξέρει τι σημαίνει αποτυχία».

«Το βλέπω». Χιόνι μαστιγώνει τα πρόσωπά μας και τα μάτια της Ίμοτζεν σκληραίνουν. «Αλλά σε παρακαλώ, πες μου ότι δεν είπες στην τρομερή τετράδα *ακριβώς* γιατί το κάνουμε αυτό».

«Όχι βέβαια». Βάζω τα γάντια στην τσέπη μου. «Ακόμα είναι έξαλλος μαζί μου που σε *“φόρτωσα”* με το μυστικό».

«Τότε να σταματήσει να κάνει βλακείες που πρέπει να κρύβουμε».

Τρίβει τα χέρια της για να τα ζεστάνει και με ακολουθεί στη σκάλα. «Κοίτα, ήθελα να σου μιλήσω ιδιαιτέρως επειδή ο Γκάρικ, ο Μπόντι κι εγώ συζητήσαμε...»

«Χωρίς εμένα;» Η πλάτη μου σφίγγεται.

«Για σένα», διευκρινίζει.

«Ακόμα χειρότερα». Φτάνω στην πόρτα.

«Αποφασίσαμε ότι πρέπει να ξανασκεφτείς το πού θα κοιμάσαι».

Σφίγγω το πόμολο και σκέφτομαι να της κοπανήσω την πόρτα στα μούτρα. «Εγώ πάλι *αποφάσισα* ότι μπορείτε να πάτε να γαμηθείτε. Δεν θα τον φοβηθώ. Ακόμα και τις στιγμές που έχασε τον έλεγχο, δεν με πείραξε ποτέ. Ποτέ δεν θα το κάνει».

«Ακριβώς αυτό τους είπα ότι θα έλεγες, αλλά μην εκπλαγείς αν συνεχίσουν να το λένε. Χαίρομαι που είσαι ακόμα προβλέψιμη παρόλο που ο Ράιερσον δεν είναι».

«Πώς ήταν σήμερα το πρωί;» Ζέστη με χτυπάει στο πρόσωπο μόλις μπαίνουμε στην άδεια ροτόντα και βγάζω την κουκούλα μου. Δίχως μαθήματα, σχηματισμούς ή οποιαδήποτε μορφή τάξης, η ακαδημαϊκή πτέρυγα μοιάζει εγκαταλελειμμένη, αλλά η κοινόχρηστη αίθουσα και ο χώρος συγκέντρωσης είναι γεμάτοι αγχωμένους δόκιμους που περιπλανιούνται άσκοπα, ελπίζοντας να βγουν ζωντανοί από την επόμενη περιπολία και ξεσπώντας τα νεύρα τους στους άλλους. Όλοι μας θα *σκοτώναμε* για μια Ενημέρωση Μάχης.

«Κακόκεφος και πεισματάρης όπως πάντα», απαντάει η Ίμοτζεν όταν μπαίνουμε στον κοιτώνα, σταματώντας να μιλάει καθώς περνάμε από μια παρέα δευτεροετών της Πρώτης Πτέρυγας που μας κοιτάζουν. Ανάμεσά τους είναι και η Καρολάιν Άστον, πράγμα που σημαίνει ότι οι αληθοβγάλτες την άφησαν ελεύθερη. Ευτυχώς, η σκάλα που οδηγεί κάτω, στο Τεταρτημόριο των Θεραπευτών είναι άδεια. «Σκέφτεσαι να του πεις τι ετοιμαζόμαστε να κάνουμε;»

«Ξέρει ότι θα μας στείλουν να βρούμε τη ράτσα της Αντάρνα. Όσο για τα υπόλοιπα; Δεν θέλει να ξέρει». Όταν φτάνουμε στα τούνελ, γνέφω σε δύο ιππείς της Τρίτης Πτέρυγας από την Αρίσια, αλλά περιμένω να απομακρυνθούν για να συνεχίσω. «Φοβάται ότι θα διαρρεύσει άθελά του πληροφορίες – πράγμα γελοίο, αλλά σέβομαι τις επιθυμίες του».

«Ανυπομονώ να μάθει ότι είσαι αρχηγός της δικής σου επανάστασης», λέει χαμογελώντας καθώς διασχίζουμε τη σκεπαστή γέφυρα προς το Τεταρτημόριο των Θεραπευτών.

«Δεν είναι επανάσταση και δεν... είμαι αρχηγός». Ο Ζέιντεν, ο Ντέιν, η Ρι – αυτοί είναι οι αρχηγοί. Εμπνέουν και διατάζουν για το καλό της μονάδας. Εγώ κάνω απλώς ό,τι χρειάζεται για να σώσω τον Ζέιντεν.

«Όπως η αποστολή για την εύρεση της ράτσας της Αντάρνα;» Ανοίγει την πόρτα του Τεταρτημόριου των Θεραπευτών και την ακολουθώ.

«Αυτό είναι διαφορετικό. Και δεν είμαι αρχηγός, σκοπεύω να επιλέξω έναν αρχηγό. Το ελπίζω δηλαδή». Κοιτάζω κάτω το συνωστισμένο τούνελ και ανάμεσα στους ασθενείς με την μπλε στολή του πεζικού που κοιμούνται, βλέπω μια ομάδα γραφών με κουκούλες που σίγουρα δουλεύουν ακόμα για να καταγράψουν με ακρίβεια τα γεγονότα της μάχης. «Φαίνεται το ίδιο, αλλά δεν είναι».

«Σωστά», λέει ειρωνικά. «Δουπόν, κατάλαβα, άρα τέρμα αυτή η συζήτηση. Ενημέρωσέ με όταν επιστρέψει η Μίρα». Φεύγει προς το κεντρικό κτίριο. «Δώσε στον Σόγιερ τους χαιρετισμούς μου και καλή τύχη σήμερα το απόγευμα!»

«Ευχαριστώ», φωνάζω πίσω της γυρίζοντας προς το αναρρωτήριο. Η μυρωδιά βοτάνων και μετάλλου εισβάλλει στα πνευμόνια μου μόλις περνάω τις διπλές πόρτες. Χαιρετάω δεξιά μου τον Τρέιγκερ, έναν από τους εκπαιδευόμενους ιπτάμενους που κάνει ό,τι μπορεί για να βοηθήσει.

Μου γνώφει από το προσκέφαλο ενός ασθενή και μετά πιάνει μια βελόνα και μια κλωστή.

Πηγαίνω γρήγορα στην κοντινότερη γωνία κάνοντας στην άκρη για να περάσουν οι θεραπευτές, που μπαινοβγαίνουν βιαστικά από τις κουρτίνες ανάμεσα στα κρεβάτια.

Καθώς πλησιάζω στο τελευταίο κρεβάτι, ακούω το γέλιο του Ρίντοκ. Οι γαλάζιες κουρτίνες είναι ανοιχτές και βλέπω στη γωνία έναν σωρό από πεταμένα μπουφάν και όλους τους δευτεροετείς της διμοιρίας μας γύρω από τον Σόγιερ.

«Σταμάτα τις υπερβολές», λέει η Ριάνον από την ξύλινη καρέκλα δίπλα στο κεφάλι του Σόγιερ, κουνώντας ένα δάχτυλο στον Ρίντοκ που κάθεται στο κρεβάτι, ακριβώς εκεί που κανονικά θα ήταν το πόδι του διμοιρίτη μας. «Τους είπα απλώς ότι ήταν το τραπέζι της διμοιρίας μας και έπρεπε να...»

«Να τσακιστούν να πάνε πίσω στο τμήμα της Πρώτης Πτέρυγας όπου ανήκουν», ολοκληρώνει ο Ρίντοκ γελώντας πάλι.

«Δεν το είπες αυτό». Η γωνία των χειλιών του Σόγιερ ανασηκώνεται, αλλά δεν είναι ακριβώς χαμόγελο αυτό.

«Το είπε». Μπαίνω στον συνωστισμένο χώρο προσπαθώντας να μην πατήσω τα πόδια της Κατ που κάθεται στο πάτωμα δίπλα στη Μάρεν και ξεκουμπώνω το μπουφάν μου πετώντας το πάνω στα υπόλοιπα.

«Οι ιππείς θίγονται με τα πιο παράξενα πράγματα». Η Κατ σηκώνει ένα σκούρο φρύδι και ξεφυλλίζει το βιβλίο ιστορίας του Μάρκαμ. «Έχουμε πολύ μεγαλύτερα προβλήματα από τα τραπέζια».

«Ισχύει». Η Μάρεν γνέφει μαζεύοντας τα σκούρα καστανά μαλλιά της σε μια πλεξούδα.

«Πώς πήγε η περιπολία;» Ο Σόγιερ ανακάθεται λίγο δίχως βοήθεια.

«Ήσυχα ήταν», απαντάει ο Ρίντοκ. «Αρχίζω να πιστεύω ότι τους πιάσαμε όλους».

«Η κατάφεραν να ξεφύγουν», λέει ο Σόγιερ με το φως να ξεθωριάζει από τα μάτια του. «Πολύ σύντομα θα τους κυνηγάτε πάλι».

«Όχι μέχρι να αποφοιτήσουμε». Η Ρι σταυρώνει τα πόδια της. «Δεν στέλνουν δόκιμους πέρα από τα σύνορα».

«Εκτός από τη Βάιολετ φυσικά, που θα πάει να βρει την έβδομη ράτσα για να κερδίσουμε αυτόν τον πόλεμο». Ο Ρίντοκ με κοιτάζει με ένα χαζό χαμόγελο. «Μην ανησυχείς, θα την προσέχω».

Δεν μπορώ να καταλάβω αν αστειεύεται ή αν σοβαρολογεί.

Η Κατ ρουθουνίζει και γυρίζει σελίδα. «Σιγά μην αφήσουν εσένα να πας. Πάω στοίχημα ότι θα είναι μόνο αξιωματικοί».

«Αποκλείεται». Ο Ρίντοκ κουνάει το κεφάλι του. «Δικός της ο δράκος, δικό της οι κανόνες. Σωστά, Βι;»

Όλα τα κεφάλια γυρίζουν σε εμένα. «Υποθέτοντας ότι θα μας βάλουν σε τάξεις, θα δώσω μια λίστα ανθρώπων που εμπιστεύομαι να έρθουν». Μια λίστα την οποία έχω αλλάξει τόσο πολλές φορές, που δεν είμαι σίγουρη ότι έχω τη σωστή μαζί μου.

«Πρέπει να πάρεις τη διμοιρία», προτείνει ο Σόγιερ. «Δουλεύουμε καλύτερα ως ομάδα». Ξεφυσάει. «Ποιον κοροϊδεύω; Εσείς θα δουλέψετε καλύτερα ως ομάδα. Εγώ ούτε σκάλα δεν μπορώ να ανέβω». Δείχνει τις πατερίτσες δίπλα στο κρεβάτι του.

«Εξακολουθείς να είσαι στην ομάδα. Πιες λίγο νερό». Η Ρι απλώνει το χέρι της πάνω από ένα σημείωμα με τα γράμματα της Τζεσίνια στο κομοδίνο για να πιάσει μια τσίγκινη κούπα.

«Το νερό δεν θα κάνει το πόδι μου να ξαναφυτρώσει». Ο Σόγιερ το παίρνει και η μεταλλική λαβή τυλίγεται γύρω από το χέρι του συρίζοντας. Με κοιτάζει. «Ξέρω ότι είναι απαίσιο αυτό που λέω ενώ εσύ έχασες τη μητέρα σου...»

«Δεν κάνουμε διαγωνισμό ποιος πονάει περισσότερο», του λέω.

Αναστενάζει. «Είχα μια επίσκεψη από τον συνταγματάρχη Τσάντλιρ».

Το στομάχι μου σφίγγεται. «Τον διοικητή των απόστρατων ιππέων;»

Ο Σόγιερ γνέφει.

«Τι;» Ο Ρίντοκ σταυρώνει τα χέρια του. «Οι δευτεροετείς δεν αποστρατεύονται. Πεθαίνουν; Ναι. Αποστρατεύονται; Όχι».

«Το ξέρω», αρχίζει να λέει ο Σόγιερ. «Απλώς...»

Μια στριγκή κραυγή αντηχεί στο αναρρωτήριο, τόσο διαπεραστική που δείχνει κάτι πολύ χειρότερο από πόνο – τρόμο. Η σιωπή που ακολουθεί με παγώνει μέχρι το κόκαλο, η συνειδητοποίηση ορθώνει τις τρίχες στον σβέρκο μου καθώς τραβάω τα δύο στιλέτα μου και γυρίζω να αντιμετωπίσω την απειλή.

«Τι ήταν αυτό;» Ο Ρίντοκ σηκώνεται από το κρεβάτι του Σόγιερ και όλοι με ακολουθούν καθώς βγαίνω από το αυτοσχέδιο δωμάτιο και στρίβω προς τις ανοιχτές πόρτες του αναρρωτηρίου.

«Είναι νεκρή!» Ένας δόκιμος με μπλε στολή του πεζικού μπαίνει μέσα τρεκλίζοντας και πέφτει στα τέσσερα. «Είναι όλοι τους νεκροί!»

Το γκρι αποτύπωμα χεριού στο πλάι του λαιμού του είναι αδιαμφισβήτητο.

Βένιν.

Η καρδιά μου σφίγγεται. Δεν τους βρήκαμε έξω στην περιπολία επειδή είναι ήδη μέσα.

Οι πιο σπάνιες χαρακτηριστικές μαγείες
–αυτές που εμφανίζονται μία φορά κάθε γενιά ή αιώνα–
έχουν εκδηλωθεί διαδοχικά μόνο δύο φορές στα αρχεία μας,
και οι δύο σε κρίσιμες στιγμές στην ιστορία μας, αλλά μόνο μία
φορά οι έξι ισχυροί περπάτησαν στην Ήπειρο ταυτόχρονα.
Όσο συναρπαστικό κι αν θα ήταν αυτό,
θα προτιμούσα να μην το δω να συμβαίνει ξανά.

ΜΕΛΕΤΗ ΣΤΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΕΣ ΜΑΓΕΙΕΣ
ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗ ΝΤΑΛΤΟΝ ΣΙΣΝΕΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

«**Ε**ίναι μέσα στα τείχη!» βρυχάται ο Τερν.
«*Το κατάλαβα*». Τραβάω δύο στιλέτα με κράμα μετάλλου από τους
μηρούς μου και δίνω το ένα στον Σόγιερ. «Κανείς μας δεν θα πεθάνει
σήμερα».

Γνέφει πιάνοντας τη λεπίδα από τη λαβή.

«Μάρεν, προστάτεψε τον Σόγιερ», διατάζει η Ριάνον. «Κατ, βοήθησε
όποιον μπορείς. Πάμε!»

«Εγώ προφανώς... θα μείνω εδώ;» φωνάζει ο Σόγιερ μουρμουρίζοντας
μια βρισιά καθώς φεύγουμε τρέχοντας ανάμεσα στις σειρές των κρεβατιών
του αναρρωτηρίου.

Φτάνουμε πρώτοι στις πόρτες και βλέπουμε τη Γουίνιφρεντ να κρα-
τάει από τα μπράτσα τον πεζικάριο που χτυπιέται. «Βάιολετ, μην πας εκεί
έξω...» αρχίζει να λέει.

«Κλείδωσε τις πόρτες!» φωνάζω καθώς περνάμε.

«Και νομίζεις ότι αυτό θα τους εμποδίσει;» μου λέει ο Ρίντοκ. Μπαί-
νουμε και οι τρεις στο τούνελ και σταματάμε απότομα μπροστά στην
εικόνα που αντικρίζουμε.

Οι κουβέρτες σε κάθε γεμάτο κρεβάτι στον διάδρομο είναι ριγμένες στο

πλάι, αποκαλύπτοντας διαμελισμένα πτώματα. Το στομάχι μου βουλιάζει. Πώς έγινε τόσο γρήγορα;

«Ω γαμώτο». Ο Ρίντοκ βγάζει κι άλλο στιλέτο δεξιά μου ενώ δύο ακόμα ιππείς της Δεύτερης Πτέρυγας βγαίνουν τρέχοντας από το αναρρωτήριο πίσω μας.

Προσπαθώ να επικοινωνήσω με τον Ζέιντεν και βρίσκω τις ασπίδες του όχι μόνο ανεβασμένες, αλλά και αδιαπέραστες.

Εκνευριστικό, αλλά εντάξει. Είμαι απόλυτα ικανή να πολεμήσω μόνη μου και έχω μαζί μου τον Ρίντοκ και τη Ρι.

«Δεν έχεις αγωγό», μου θυμίζει ο Τερν. Που σημαίνει ότι δεν μπορώ να εντοπίσω τους κεραυνούς μου, ειδικά σε εσωτερικό χώρο.

«Πάντα είχα πολύ καλύτερο σημάδι με τα στιλέτα μου παρά με τη δύναμή μου. Προειδοποίησε τους ιππείς που προστατεύουν το *wardstone*».

«Το έκανα ήδη», απαντάει.

«Ελέγξτε τη γέφυρα!» προστάζει η Ριάνον τους δύο ιππείς της Δεύτερης Πτέρυγας που τρέχουν προς το Τεταρτημόριο των Ιππέων.

«Όταν τους σκοτώσετε, φέρτε τα κουφάρια τους έξω να τα ψήσουμε για πλάκα», προτείνει η Αντάρνα.

«Όχι τώρα». Καλμάρω την ανάσα μου και συγκεντρώνομαι.

«Τα μάτια σας δεκατέσσερα», λέει η Ριάνον με φωνή σταθερή όσο το χέρι της, τραβώντας ένα στιλέτο με κράμα μετάλλου και έρχεται αριστερά μου. «Πάμε».

Και τότε αρχίζουμε να προχωράμε σαν ένα σώμα, διασχίζουμε τον διάδρομο αθόρυβα και σβέλτα. Εγώ κοιτάζω μπροστά ενώ η Ρι και ο Ρίντοκ αριστερά και δεξιά. Από τη σιωπή τους καταλαβαίνω. Δεν υπάρχουν επιζώντες.

Ακολουθούμε την καμπύλη του τούνελ περνώντας από το τελευταίο κρεβάτι και βλέπουμε έναν γραφέα να έρχεται τρέχοντας από τη σκάλα μπροστά μας, με τον μανδύα του να κυματίζει.

Πιάνω το στιλέτο από τη μύτη και η καρδιά μου αρχίζει να χτυπάει διπλά.

«Προς τα πού πήγαν;» ρωτάει η Ρι τον δόκιμο.

Η κουκούλα του γραφέα πέφτει πίσω αποκαλύπτοντας μάτια με κόκκινους δακτυλίους και κροτάφους με ακτινωτές φλέβες. Όχι, αυτός *σίγουρα* δεν είναι δόκιμος. Βάζει το χέρι του μέσα στον μανδύα του, αλλά μέχρι να πιάσει τη λαβή ενός σπαθιού έχω ήδη τινάξει τον καρπό μου.

Το στιλέτο μου σφηνώνεται στην αριστερή πλευρά του στήθους του και τα μάτια του γουρλώνουν καθώς σωριάζεται στο πάτωμα του τούνελ. Το σώμα του συρρικνώνεται μέσα σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου.

«Να πάρει. Μερικές φορές ξεχνάω πόσο καλή είσαι σ' αυτό», ψιθυρίζει η Ρι κοιτάζοντας γύρω μας ενώ συνεχίζουμε να προχωράμε.

«Πώς το κατάλαβες;» ρωτάει ο Ρίντοκ εξίσου χαμηλόφωνα, κλοτσώντας γρήγορα το κουφάρι και παίρνοντας τη λεπίδα μου.

«Ένας γραφέας θα είχε τρέξει προς τα Αρχεία». Παίρνω τη λεπίδα μου από τον Ρίντοκ και τυλίγω το χέρι μου γύρω από τη λαβή. «Ευχαριστώ». Το κράμα μετάλλου βουίζει λίγο πιο αχνά, αλλά ελπίζω να είναι ικανό για ακόμα ένα θανατηφόρο χτύπημα. Πόσους από αυτούς είχαμε δει με την Ίμοτzen την ώρα που πηγαίναμε στο αναρρωτήριο δίχως να το καταλάβουμε; «Έτσι τρέφονται. Έχουν μεταμφιεστεί σε γραφείς».

Από την άλλη άκρη του τούνελ πλησιάζουν δύο φιγούρες με ιβουάρ μανδύες και το σήμα των πρωτοετών να γυαλίζει στο μαγικό φως και ετοιμάζομαι να πετάξω πάλι το στιλέτο.

«Βγάλτε τις κουκούλες», διατάζει η Ρι.

Τρομάζουν. Η μία δόκιμη κατεβάζει γρήγορα την κουκούλα της, αλλά η άλλη υπακούει με χέρια τρεμάμενα και τα μεγάλα μπλε μάτια της στυλωμένα στο πτώμα δίπλα στα πόδια μου. «Αυτός είναι;...» ψιθυρίζει, και η φίλη της τυλίγει το χέρι της γύρω από το σώμα της που ταλαντεύεται.

«Ναι». Κατεβάζω τη λεπίδα μου παρατηρώντας ότι καμιά τους δεν έχει κόκκινο στα μάτια ή στους κροτάφους. «Γυρίστε στα Αρχεία και προειδοποιήστε τους άλλους».

Οι δύο γυναίκες κάνουν μεταβολή και τρέχουν.

«Πάνω ή κάτω;» ρωτάει ο Ρίντοκ κοιτώντας τη σκάλα.

Κάποιος φωνάζει από κάτω μας.

«Κάτω», λέμε ταυτόχρονα εγώ και η Ρι.

«Τέλεια». Ο Ρίντοκ στριφογυρίζει τον λαιμό του. «Κάτω λοιπόν, στο δωμάτιο βασανιστηρίων, όπου ποιος ξέρει πόσοι χορτάτοι σκοτεινοί χειριστές περιμένουν. Σαν τον παλιό καλό καιρό». Περνάει μπροστά βάζοντας το στιλέτο του στο αριστερό χέρι και σηκώνει το δεξί για να είναι έτοιμος να καλέσει τη δύναμή του ενώ η Ριάνον έρχεται πίσω μου.

Κατεβαίνουμε γρήγορα τη σκάλα με την πλάτη στον τοίχο και ευχαριστώ βουβά τον Έραν Νόρις που έφτιαξε το Μπασγκάιαθ με πέτρινα σκαλοπάτια και όχι ξύλινα, που σχεδόν πάντα τρίζουν... ή καίγονται.

«Συγκεντρώσου στο τώρα, όχι στο τότε», με μαλώνει ο Τερν.

Μέταλλο ακούγεται από κάτω μας, από λεπίδες που συγκρούονται μέχρι ατσάλι πάνω σε πέτρα. Αυτό που με κάνει όμως να τρέξω πιο γρήγορα, αυτό που κάνει τη δύναμη να φουντώσει μέσα μου και να τριζοβολήσει στο δέρμα μου είναι το υστερικό γέλιο ανάμεικτο με μουγκρητά πόνου.

«Έλεγχέ τη!» διατάζει ο Τερν.

«Σταμάτα να μιλάς», του λέω σηκώνοντας τις ασπίδες μου για να τον μπλοκάρω, παρόλο που ξέρω ότι μπορεί να τις διαπεράσει αν θέλει.

«Σταμάτα να παίζεις με το θύμα σου και βοήθησέ μας να ανοίξουμε την πόρτα!» απαιτεί κάποιος από κάτω. Αν θέλουν να ανοίξουν την πόρτα ενός κελιού, σημαίνει ότι δεν είναι με το μέρος μας. Έχουν έρθει για τον Τζακ.

«Πόσοι φρουροί είναι στον Μπάρλοου;» ψιθυρίζει ο Ρίντοκ καθώς πλησιάζουμε στην τελευταία στροφή της σκάλας.

«Δύο...» Η απάντηση της Ριάνον καλύπτεται από τον ήχο μιας χαμηλής και σπαρακτικής κραυγής.

«Ένας πλέον», απαντάω σηκώνοντας το δεξί μου χέρι για να είμαι έτοιμη να πετάξω το στιλέτο.

Φτάνουμε στον προθάλαμο της φυλακής και το βλέμμα μου σαρώνει τον δυστυχώς πολύ γνώριμο χώρο, εκτιμώντας στα γρήγορα την κατάσταση.

Δύο σκοτεινοί χειριστές με μανδύες των γραφείων προσπαθούν να ανοίξουν το κελί του Τζακ ενώ μια γυναίκα σέρνει ένα σπαθί με ρουμπινένια λαβή στον λαιμό ενός υπολοχαγού, που βρίσκεται ακινητοποιημένος πάνω στο χοντρό τραπέζι, με στιλέτα καρφωμένα στα χέρια του, και ένας τέταρτος στέκεται κοντά στις σκιές.

Η μακριά ασημένια πλεξούδα της ξεπροβάλλει από την κουκούλα της μόλις γυρίζει το κεφάλι της σε εμάς και τα απόκοσμα κόκκινα μάτια της καρφώνονται στα δικά μου γουρλώνοντας λίγο κάτω από ένα ξεθωριασμένο τατουάζ στο μέτωπό της. Το αίμα μου παγώνει όταν ένα μοχθηρό χαμόγελο τεντώνει το στόμα της, παραμορφώνοντας τις κόκκινες φλέβες στους κροτάφους της, και μετά... εξαφανίζεται.

Τινάζομαι στον ξαφνικό αέρα που κυματίζει μια τούφα που έχει ξεφύγει από την πλεξούδα μου και κοιτάζω σαστισμένη το άδειο σημείο όπου βρισκόταν πριν από λίγο. Ή τουλάχιστον που πιστεύω ότι βρισκόταν. Μήπως έχω αρχίσει να φαντάζομαι πράγματα τώρα;

Η Ρι βγάζει μια πνιχτή κραυγή πίσω μου και τα μάτια μου καρφώνονται στον αιχμάλωτο φρουρό. Αίμα κυλάει στο τραπέζι από το τραύμα του ιππέα και καταπίνω το οξύ που καίει τον λαιμό μου όταν βλέπω τα δύο πτώματα αριστερά, το ένα με ιβουάρ και το άλλο με μαύρα.

Η γυναίκα με το σμαραγδένιο σπαθί στο τραπέζι στρίβει, τα κοντά ξανθά μαλλιά της χαστουκίζουν τα γωνιώδη ζυγωματικά της όταν γυρίζει, αποκαλύπτοντας έναν ιστό από κόκκινες φλέβες στους κροτάφους της.

Τινάζω τον καρπό μου πριν εξαφανιστεί κι αυτή.

«Ιππείς...» Η φωνή της πεθαίνει με τη λεπίδα μου σφηνωμένη στον λαιμό της.

Ο Ρίντοκ ορμάει σε εκείνους στην πόρτα, αλλά είναι έτοιμοι. Ο ένας τραβάει ένα σπαθί το οποίο ο Ρίντοκ αποκρούει με μια χοντρή λωρίδα πάγου.

Πετάω το τελευταίο μου στιλέτο στον άλλο πηδώντας τα τελευταία δύο σκαλιά, αλλά ο βένιν με τα μαύρα μαλλιά κινείται αφύσικα γρήγορα, αποφεύγοντας το χτύπημα. Η λεπίδα μου κάνει γκελ στον τοίχο πίσω του καθώς τρέχω προς τον ιππέα που αιμορραγεί στο τραπέζι.

Γαμώτο!

Η Ρι πηδάει πάνω από το πτώμα της γυναίκας πηγαίνοντας προς τον Ρίντοκ κι εγώ συνεχίζω με το βλέμμα μου καρφωμένο σε αυτόν που μου ξέφυγε.

Ο βένιν κουνάει το χέρι του και ένα σχήμα τινάζεται καταπάνω μου.

«Πέσε κάτω, Βι!» φωνάζει ο Ρίντοκ τινάζοντας την παλάμη του ψηλά και μια παγωνιά περνάει μπροστά από τα πόδια μου ενώ καρφιά έρχονται προς το πρόσωπό μου.

Πέφτω στα γόνατα και γλιστρώ πάνω σε ένα λεπτό στρώμα πάγου καθώς το ρόπαλο με τα καρφιά περνάει ξυστά πάνω από το κεφάλι μου, σκίζοντας τον αέρα με έναν συριγμό.

«Όχι την ασημομάλλα!» φωνάζει η σκοτεινή χειρίστρια με το σπαθί και προσπαθώ να σηκωθώ όρθια γλιστρώντας στο αίμα που έχει ποτίσει την πέτρα. «Τη χρειαζόμαστε!»

Για να ελέγχουν τον Ζέιντεν; Να πάνε να γαμηθούν. Δεν θα με χρησιμοποιήσουν ποτέ ξανά εναντίον του.

«Δικός μου, τώρα!» φωνάζει η Ρι και όταν κοιτάζω αριστερά, πετάει το ρόπαλο στον βένιν, τον προηγούμενο ιδιοκτήτη του, δίνοντάς μου τον χρόνο να φτάσω στον ιππέα που ψυχορραγεί στο τραπέζι.

«Κουράγιο», του λέω βάζοντας το χέρι μου στο λαιμό του για να σταματήσω την αιμορραγία, αλλά σταματάω όταν η τελευταία του ανάσα βγαίνει από το στήθος του και ξεψυχάει. Έφυγε. Η καρδιά μου σφίγγεται μόνο για μια στιγμή πριν τραβήξω άλλα δύο στιλέτα και γυρίσω προς τους φίλους μου.

Ο βένιν με τα μαύρα μαλλιά κινείται αστραπιαία, σκύβοντας κάτω από το ρόπαλο που κουνάει η Ριάνον, και εμφανίζεται μπροστά μου, σαν να στεκόταν εκεί όλη αυτή την ώρα.

Είναι γρήγοροι. *Πάρα* πολύ γρήγοροι.

Η καρδιά μου αναπηδάει καθώς του πετάω το στιλέτο στον λαιμό και τον βλέπω να με κοιτάζει με μια αρρωστημένη χαρά στα κόκκινα μάτια του. Δύναμη πλημμυρίζει τις φλέβες μου, καίει το δέρμα μου και ορθώνει τις τρίχες στα χέρια μου.

«Α η χειρίστρια κεραυνών. Βρίσκεσαι πολύ μακριά από τον ουρανό και ξέρουμε ότι δεν μπορείς να με σκοτώσεις με αυτό το μαχαίρι», λέει

χλευαστικά, οι φλέβες στους κροτάφους του πάλλονται όσο η Ρι γλιστράει αθόρυβα πίσω του με το στιλέτο από κράμα μετάλλου έτοιμο να χτυπήσει.

Σκιές τρεμοπαίζουν στις άκρες του δωματίου και χαμογελάω. «Δεν θα χρειαστεί».

Τα μάτια του γουρλώνουν σαστισμένα για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και τότε σκιές εκρήγνυνται γύρω μας, καταβροχθίζοντας αμέσως κάθε ίχνος φωτός σε μια θάλασσα από μαύρο σκοτάδι, το οποίο αμέσως μου θυμίζει το *σπίτι*. Μια κορδέλα σκότους τυλίγεται γύρω από τους γοφούς μου και με τραβάει προς τα πίσω, με χαϊδεύει απαλά στο μάγουλο και ηρεμεί την καρδιά μου ησυχάζοντας τη δύναμή μου.

Κραυγές αντηχούν στο δωμάτιο και αμέσως μετά δύο γδούποι, και ξέρω πέρα από κάθε αμφιβολία ότι η απειλή για τη ζωή μου έχει εξαλειφθεί.

Μια στιγμή μετά οι σκιές υποχωρούν αποκαλύπτοντας τα συρρικνωμένα κουφάρια των σκοτεινών χειριστών στο πάτωμα, με τα στιλέτα από κράμα μετάλλου καρφωμένα στο στήθος τους.

Κατεβάζω τα όπλα μου καθώς ο Ζέιντεν έρχεται σε εμένα από το κέντρο του δωματίου, έχοντας στην πλάτη του τα δύο σπαθιά που ξεπροβάλλουν από τους ώμους του. Φοράει τη χοντρή χειμωνιάτικη στολή πτήσης, η οποία φέρει μόνο το σήμα του ανθυπολοχαγού, και είναι διάστικτη από μικρές σταγόνες που μου δείχνουν ότι ήταν έξω στο χιόνι.

Ανθυπολοχαγός. Ο βαθμός που είχαν οι φρουροί του Μπάρλοου.

Ο βαθμός που έχει ο Γκάρικ, ο οποίος στέκεται στο τέρμα της σκάλας πίσω από τον Ζέιντεν μαζί με σχεδόν όλους τους άλλους αξιωματικούς που έχουν πάρει προσωρινή μετάθεση εδώ για να προστατέψουν το Μπασγκάιαθ.

Η καρδιά μου χάνει έναν χτύπο και το βλέμμα μου σαρώνει το ψηλό, μυώδες κορμί του Ζέιντεν για κάποιο σημάδι τραυματισμού. Μάτια σαν όνυχας με χρυσαφένιες ανταύγειες συναντούν τα δικά μου και η ανάσα μου ηρεμεί μόνο όταν διαπιστώνω ότι είναι καλά και ότι δεν έχει ίχνος κόκκινου κοντά στα μάτια του. Μπορεί να είναι νεοσύλλεκτος, αλλά δεν έχει καμία σχέση με τον βένιν που μόλις σκοτώσαμε.

Θεοί, λατρεύω αυτόν τον άντρα.

«Πες μου κάτι, Βία». Ένας μυς τινάζεται στο τετράγωνο, αζύριστο σαγόνι του καθώς με κοιτάζει. «Γιατί είσαι πάντα εσύ;»

• • •

Μία ώρα αργότερα έχουμε δώσει αναφορά στον συνταγματάρχη Πάντσεκ, τον διοικητή του Τεταρτημόριου των Ιππέων, και έχουμε φύγει.

«Δεν φαίνεται να ξαφνιάστηκε καθόλου που προσπαθούσαν να σώσουν τον Μπάρλοου αντί να πάνε για το wardstone». Ο Γκάρικ περνάει το χέρι του μέσα από τα κοντά σκούρα μαλλιά του, κατεβαίνοντας τη σκάλα της ακαδημαϊκής πτέρυγας, μπροστά από εμένα και τον Ζέιντεν.

«Μπορεί να μην είναι η πρώτη απόπειρα». Η Ρι κοιτάζει πάνω από τον ώμο της τον Γκάρικ. «Στο κάτω κάτω, δεν μας ενημερώνουν κάθε μέρα».

Δεν είμαστε ασφαλείς εδώ, όχι ότι ήμαστε ποτέ.

«Ο Πάντσεκ θα ειδοποιήσει τους άλλους αρχηγούς, σωστά;» ρωτάει ο Ρίντοκ καθώς περνάμε τον τρίτο όροφο.

«Ο Μέλγκρεν ήδη ξέρει. Ήμαστε μόνο δύο από εμάς εκεί κάτω». Ο Ζέιντεν κοιτάζει με νόημα το σημάδι επανάστασης που ξεπροβάλλει κάτω από το μανίκι του Γκάρικ.

«Εγώ είμαι απλώς ευγνώμων για τους θαλάμους που έστησε η Σόρενγκεϊλ πριν φύγει». Ο Γκάρικ δεν χρειάζεται να διευκρινίσει ότι μιλάει για την αδελφή μου. «Ο Μπάρλοου δεν μπορεί να δει και να ακούσει τίποτα έξω από εκείνο το δωμάτιο, εκτός κι αν κάποιος ανοίξει την πόρτα. Άρα αποκλείεται να συγκεντρώνει νέες πληροφορίες. Κρίνοντας από τις πέτρες που στράγγισε μέσα στο κελί, θα είναι νεκρός πριν τελειώσει η εβδομάδα».

Ο Ζέιντεν σφίγγεται δίπλα μου και προσπαθώ να του μιλήσω νοερά, αλλά οι ασπίδες του είναι πιο χοντρές κι από τους τοίχους αυτού του κάστρου.

«Δεν είμαι πάντα εγώ», του ψιθυρίζω χαϊδεύοντας το χέρι του καθώς συνεχίζουμε να κατεβαίνουμε την κυκλική σκάλα προς τον δεύτερο όροφο.

Ο Ζέιντεν ξεφυσάει, πλέκει τα δάχτυλά του στα δικά μου και φέρνει το χέρι μου στο σμιλεμένο στόμα του. «Είσαι», απαντάει εξίσου χαμηλόφωνα, φιλώντας το χέρι μου.

Ο σφυγμός μου επιταχύνεται όπως κάθε φορά που με φιλάει, κάτι που δεν συμβαίνει συχνά τις τελευταίες εβδομάδες.

«Ξέρεις, αυτό το κολπάκι να τους σκοτώσεις μέσα στο σκοτάδι ήταν γαμάτο» –ο Ρίντοκ σηκώνει το δάχτυλό του– «αλλά τον είχα».

«Δεν τον είχες». Ο Ζέιντεν μου χαϊδεύει τον αντίχειρα και οι ώμοι του Γκάρικ τραντάζονται από ένα σιγανό γέλιο καθώς κατεβαίνουμε τα τελευταία σκαλιά για την κύρια είσοδο.

«Θα τον είχα», διαφωνεί ο Ρίντοκ κάνοντας κλωδάχτυλο.

«Δεν θα τον είχες», τον διαβεβαιώνει ο Ζέιντεν.

«Πού το ξέρεις;» ρωτάει ο Ρίντοκ κατεβάζοντας το χέρι του.

Βλέπω τον Γκάρικ και τον Ζέιντεν να κοιτάζονται με νόημα και προσπαθώ να κρύψω ένα χαμόγελο.

«Διότι εσύ ήσουν στη μία άκρη του δωματίου», λέει ο Γκάρικ, «και η λεπίδα σου ήταν στην άλλη».

«Ένα πρόβλημα που σκόπευα να λύσω». Ο Ρίντοκ σηκώνει τους ώμους φτάνοντας στο ισόγειο με τη Ρι.

Ο Ζέιντεν κοντοστέκεται τραβώντας μου το χέρι, σαν να μου ζητάει βουβά να μείνω μαζί του, και το κάνω.

«Καλύτερα να δούμε τι κάνουν οι άλλοι». Η Ρι με κοιτάζει. «Εσύ θα πας στη μεγάλη σάλα;»

Γνέφω και νιώθω να ανακατεύομαι από το άγχος.

«Είσαι έτοιμη. Το 'χεις», μου λέει χαμογελώντας. «Θες να σε πάμε μέχρι εκεί;»

«Όχι. Πάτε να δείτε τι κάνει η διμοιρία», απαντάω και ο Γκάρικ σταματάει ένα βήμα πίσω μας. «Θα σας βρω μετά».

«Θα σε περιμένουμε», υπόσχεται ο Ρίντοκ πάνω από τον ώμο του καθώς στρίβει στη γωνία με τη Ρι.

«Όλα καλά;» Ο Γκάρικ γυρίζει σε εμάς και κοιτάζει εξεταστικά τα μάτια του Ζέιντεν.

«Θα είναι αν μας δώσεις πέντε λεπτά», απαντάει ο Ζέιντεν.

Ο Γκάρικ σμίγει ανήσυχος τα φρύδια και κοιτάζει εμένα, αλλά όταν γνέφω καταφατικά, αλλάζει ύφος.

«Για όνομα. Την εμπιστεύεσαι να με νταντεύει τη νύχτα, έτσι δεν είναι;» Ο Ζέιντεν κοιτάζει τον κολλητό του στενεύοντας τα μάτια.

«Μη μιλάς σαν να είμαι εγώ ο λόγος που χρειάζεσαι επίβλεψη», απαντάει ο Γκάρικ.

Σκιές σέρνονται στο σκαλί στα πόδια μας.

«Όλα καλά», λέω γρήγορα στον Γκάρικ κρατώντας ακόμα το χέρι του Ζέιντεν. «Είμαι καλά. Είναι καλά. Όλα καλά».

Ο Γκάρικ μας κοιτάζει για λίγο και μετά κάνει μεταβολή και κατεβαίνει τα σκαλιά. «Εδώ γύρω θα είμαι», προειδοποιεί στρίβοντας δεξιά, προς το γυμναστήριο μονομαχίας.

«Να πάρει». Ο Ζέιντεν τραβάει το χέρι του από το δικό μου και ακουμπάει στον τοίχο με τα σπαθιά του να χτυπάνε στην πέτρα. Το μπουφάν του ανοίγει καθώς ακουμπάει το κεφάλι του στο πέτρινο πλαίσιο του παραθύρου. «Δεν είχα καταλάβει πόσο πολύ μου αρέσει η μοναξιά μέχρι να μου τη στερήσουν». Ξεροκαταπίνει και σφίγγει τις γροθιές του.

«Λυπάμαι». Μπαίνω ανάμεσα στα πόδια του και φέρνω το χέρι μου στον λαιμό του, ακριβώς πάνω στο σημάδι του.

«Μη λυπάσαι. Είναι λογικό που φοβάται να με αφήσει μόνο μαζί σου». Μου πιάνει το χέρι και σκύβει το κεφάλι του ανοίγοντας αργά εκείνα τα μάτια που νομίζω πως δεν θα χορτάσω ποτέ.

«Σε εμπιστεύομαι». Δεν έχει ούτε ίχνος κόκκινου.

«Κακώς». Περνάει το χέρι του γύρω από τη μέση μου και με τραβάει πάνω του. Η επαφή με ζεσταίνει και το στομάχι μου φτερουγίζει. «Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι ο μόνος λόγος που εκείνος και ο Μπόντι δεν κοιμούνται κατάχαμα δίπλα στο κρεβάτι μας είναι επειδή ξέρουν ότι θα τους σκότωναν πριν, πόσο μάλλον τώρα».

Βέβαια, σε εκείνο το κρεβάτι μόνο κοιμόμαστε, δεν κάνουμε τίποτε άλλο. Μπορεί εγώ να τον εμπιστεύομαι, αλλά εκείνος δεν εμπιστεύεται τον εαυτό του, τουλάχιστον όχι αρκετά για να αφήσει τον έλεγχο με οποιονδήποτε τρόπο.

«Για να είμαι ειλικρινής, πρέπει να σου πω ότι θέλουν να ξανασκεφτώ το πού θα κοιμάμαι». Ακουμπάω το άλλο μου χέρι στο ζεστό του στήθος.

Τα μάτια του ανοίγουν και το χέρι του σφίγγει γύρω μου. «Ίσως θα έπρεπε».

«Δεν πρόκειται. Είπα στην Ίμοτζεν να πάει να γαμηθεί».

Ένα χαμόγελο περνάει σαν φάντασμα από τα χείλη του. «Είμαι σίγουρος».

«Θα σταματήσουν να μας πρήζουν μόλις θεραπευτείς». Το βλέμμα μου περνάει από το σμιλεμένο σαγόνι του στα ζυγωματικά του και μετά στις μαύρες μπούκλες που πέφτουν στο μέτωπό του. Είναι ακόμη αυτός. Ακόμα δικός μου.

Οι μύες του σκληραίνουν κάτω από τα δάχτυλά μου. «Είσαι έτοιμη να συναντηθείς με το Σενάριουμ;»

«Ναι». Γνέφω. «Και μην αλλάζεις κουβέντα. Θα βρω τρόπο να σε θεραπεύσω», λέω με όσο μεγαλύτερη σιγουριά μπορώ και τον κοιτάζω σηκώνοντας τα φρύδια. «Άσε με να μπω». Δεν είναι παράκληση. Προς μεγάλη μου έκπληξη, κατεβάζει τις ασπίδες του και ο γυαλιστερός, μαύρος σαν όνυχας δεσμός μας στερεοποιείται. «*Χειρίστηκες τη χαρακτηριστική σου μαγεία σήμερα. Πίσω από τους θαλάμους*».

Γνέφει τραβώντας το χέρι του από το δικό μου και με αγκαλιάζει. «*Κάλεσα δύναμη από τη Σγκέλ*».

Απολαμβάνω το κορμί του πάνω στο δικό μου, αλλά δεν προκαλώ την τύχη μου για ένα φιλή. «*Σου είπε ότι είχαμε προβλήματα;*»

Αποστρέφει το βλέμμα του και κουνάει το κεφάλι του. «*Ακόμα δεν μου μιλάει. Στις πτήσεις η κατάσταση είναι πολύ άβολη*».

Το στήθος μου απειλεί να ραγίσει ακούγοντας τη θλίψη στη φωνή του. «*Λυπάμαι τόσο πολύ*». Γλιστράω τα χέρια μου γύρω από τη μέση του και τον αγκαλιάζω γυρίζοντας το κεφάλι μου ώστε η καρδιά του να χτυπάει κάτω από το αφτί μου. «*Θα της περάσει*».

«*Μην είσαι τόσο σίγουρη*», γρυλίζει ο Τερν μέσα στον δεσμό μας, αλλά τον αγνώω επιδεικτικά.

Ο Ζέιντεν ακουμπάει το πιγούνι του στο κεφάλι μου. «Ξέρει ότι δεν είμαι... εγώ. Το διαισθάνεται».

Τινάζομαι πίσω και φέρνω τα χέρια μου στο πρόσωπό του. «Είσαι εσύ», ψιθυρίζω. «Δεν ξέρω τι τίμημα πλήρωσες για να αποκτήσεις πρόσβαση σε αυτή τη δύναμη, αλλά δεν σε άλλαξε...»

«Με άλλαξε», λέει κατεβαίνοντας ένα σκαλοπάτι, βγαίνοντας από την αγκαλιά μου.

Μόνο έναν τρόπο μπορώ να σκεφτώ για να του αποδείξω ότι δεν τον άλλαξε. «Με αγαπάς ακόμα;» Του πετάω την ερώτηση σαν όπλο.

Το βλέμμα του καρφώνεται στο δικό μου. «Τι σόι ερώτηση είναι αυτή;»

«Με. Αγαπάς. Ακόμα;» Τονίζω κάθε λέξη και μπαίνω μπροστά του για να του αποδείξω ότι δεν τον φοβάμαι.

Με πιάνει από τον αυχένα και με τραβάει μια ανάσα από το πρόσωπό του – τόσο κοντά που πιστεύω ότι θα με φιλήσει. «Θα μπορούσα να πάω στο Μείβεν, να οδηγήσω στρατιές σκοτεινών χειριστών ενάντια σε όσους αγαπάμε και να στραγγίσω όλη τη δύναμη της Ηπείρου, βλέποντας κάθε φλέβα στο σώμα μου να γίνεται κόκκινη, κι ωστόσο πάλι θα σ' αγαπούσα. Αυτό που έκανα δεν αλλάζει την αγάπη μου για σένα. Νομίζω πως τίποτα δεν θα μπορούσε να την αλλάξει».

«Βλέπεις; Είσαι ακόμα εσύ». Το βλέμμα μου πέφτει στο στόμα του. «Το να μου λες ότι είσαι ικανός για φριχτά πράγματα ενώ με αγαπάς είναι ο ορισμός σου για τα προκαταρκτικά».

Τα μάτια του σκουραίνουν και με κολλάει πάνω του. Μόνο το πείσμα του κρατάει τα χείλη μας μακριά. «Κανονικά αυτό θα έπρεπε να σε τρομάζει πολύ, Βάιολετ».

«Δεν με τρομάζει». Σηκώνομαι στις μύτες των ποδιών μου και ακουμπάω τα χείλη μου στα δικά του. «Τίποτα πάνω σου δεν με τρομάζει. Δεν θα το βάλω στα πόδια, Ζέιντεν».

«Να πάρει». Κατεβάζει το χέρι του και κάνει ένα βήμα πίσω βάζοντας πάλι απόσταση ανάμεσά μας. «Έχοντας ανεβασμένες τις ασπίδες μου, κατάλαβα ότι ήσουν στο ανακριτικό δωμάτιο μόνο όταν έφτασα στα μισά της σκάλας».

«Τι;» ξαφνιάζομαι. «Τότε πώς ήξερες ότι έπρεπε να έρθεις;»

Από την παρατεταμένη σιωπή που ακολουθεί καταλαβαίνω την απάντηση.

«Τους διαισθάνθηκα», απαντάει τελικά. «Όπως διαισθάνονται εκείνοι εμένα».

Το στομάχι μου σφίγγεται και ακουμπάω την παλάμη μου στον πέτρινο τοίχο για να μη σωριαστώ. «Αυτό είναι αδύνατον».

«Δεν είναι». Γνέφει αργά κοιτώντας με. «Γι' αυτό ξέρω ότι έχω αλλάξει ή γιατί ο Γκάρικ κι εγώ καταφέραμε να σκοτώσουμε μια ντουζίνα από αυτούς την τελευταία εβδομάδα. Τους νιώθω να με καλούν, όπως ακριβώς νιώθω την πηγή της ασύγκριτης δύναμης που πάλλεται κάτω από τα πόδια μου... επειδή είμαι ένας από αυτούς». Τα μάτια του στενεύουν. «Φοβάσαι τώρα;»